

NIEUWE AVONTUREN

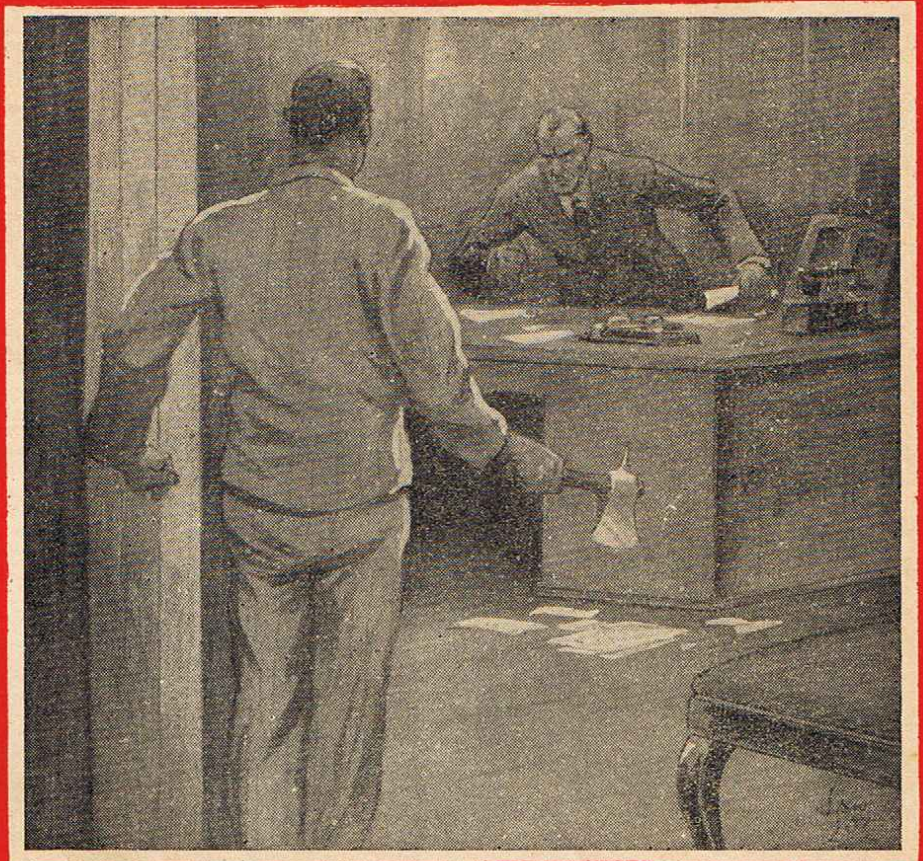
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN BEWOGEN NACHT

N° 2402

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een bewogen Nacht

HOOFDSTUK I

DE STUWDAM

Niet ver van Piccadilly Circus staat in de Oxford Street te Londen een van die grote kantoorgebouwen, zoals men er vele aantreft in de City en die weliswaar niet kunnen wedijveren met de befaamde wolkenkrabbers van New York en Chicago, maar die niettemin gemakkelijk onderdak verlenen aan tien tot twintig grote firma's, die er hun kantoren en toonzalen hebben.

Het gebouw, waarin zich de gebeurtenissen, in deze vertelling geboekstaafd,

gaan afspelen, is rondom een grote binnenplaats opgetrokken en telt zes verdiepingen. Op de vijfde, zoals blijkt uit de aanduiding op de grote koperen plaat die in de vestibule terzijde van de lift is opgehangen, heeft Mr. Ralph Buxton zijn kantoor. Achter zijn naam staan de woorden: «BUILDER AND CONTRACTOR» te lezen, hetgeen in onze taal zoveel als BOUWKUNDIG AANNEMER betekent. Boosaardige tongen en ingewijde vrienden beweren van mijn-

heer Buxton, dat hij letterlijk alles « aanneemt », op allerlei gebied, groot en klein, want zijn handen, steeds tot grijpen gereed zijn groot en kunnen heel wat omvatten.

Reeds vroeg in de ochtend van een dag, die smoorheet beloofde te worden, bevond Ralph Buxton zich in zijn privé kantoor en scheen het zeer druk te hebben. Hij was een krachtig gebouwd man, die blijkbaar veel aan sport deed, al was hij de veertig reeds gepasseerd, met vierkante schouders, een stierennek, borstelige wenkbrauwen en grijsgroene ogen. Zijn vierkante kaken wezen op onwrikbare wilskracht, zijn voorhoofd was laag, maar overigens goed gevormd en duidde op sluwe bedachtzaamheid en een groot verstand.

Het merkwaardigst waren misschien zijn handen, groot, met brede, sterke vingers en platte, vierkante nagels, echte bokshandenvorm, in staat om een vierduimspijker dwars door een elkenhouten plank van een paar centimeters dikte te slaan, ten minste wanneer die hand op afdoende wijze in een doek gewikkeld was, om beschadiging van de huid te voorkomen.

Die hand was nu om de ebonieten greep van het telefoontoestel geklemd, dat vlak naast hem stond op de grote schrijftafel, waaraan Buxton gezeten was, zodanig, dat hij met de rug naar de beide vensters gekeerd was, die uitzicht gaven op Oxford Street. Ongetwijfeld was deze positie gekozen opdat het licht, dat naar binnen stroomde, het gelaat van de personen die met hem kwamen spreken, helder belicht werd, terwijl zijn eigen gelaat min of meer in de schaduw bleef.

Hij sprak zacht maar op een door-dringende, bijna bevelende toon in het toestel. Boven zijn zware, brede neus liep een diepe rimpel dwars over het voorhoofd en de ogen hadden een boze uitdrukking. Tot een vuist gebald, de huid gespannen als een trommelvel, lag zijn linkerhand op het tafelblad.

— Ik zeg u nog eens mijnheer, dat ik met de burgemeester zelf wil spreken. Het geldt hier een particuliere aangelegenheid, en ik wil wel geloven dat gij

zijn perschef zijt, maar in dit speciale geval wil ik zelf met hem spreken. Verbind mij met zijn toestel, als ik u verzoeken mag.

Het bleef even stil en de grijsgroene ogen dwaalden ongeduldig door het fraai gemeubeld vertrek, bleven even op de moderne stalen brandkast rusten, richtten zich dan op de deur die naar de Algemene afdeling van het weinig talrijk personeel leidde, en keek toen weer strak voor zich naar het vloeiblad op zijn bureau. Toen begon hij weer te spreken:

— Zo, ben je daar eindelijk Drexler? Laat je stem eens horen, kerel. Ik zou zeggen dat ze een beetje onvast is. En dat verwondert me niet, want ik heb reden om boos op je te zijn. Hoe zit dat nu eigenlijk met de bouw van de stuwdam, in jullie riviertje? Het is mij bij toeval ter ore gekomen, dat het werk gegund zou worden aan Brown, Drexler and Brown. Dat berust toch zeker op een vergissing? Of is het omdat er een neefje van je in de directie zit? Ik had toch je toezegging... Wat, was het geen formele belofte? Ik begrijp dat fijne onderscheid niet. Ik had je toezegging, en daar rekende ik op. Afdedwongen, zeg je? Dat is een lelijk woord, Drexler, en ik hoor het liever niet uit jouw mond; je verbaast me man. En het doet me leed, dat je me dwingt in herhalingen te treden. Ik wil 't, versta me goed. Ik wil dat de bouw van de stuwdam aan ons gegund wordt. Dat is duidelijk, niet waar? O, het is best mogelijk dat Brown en consorten het werk heel goed zouden doen. Ik ontken dat volstrekt niet. Maar ik kan het ook goed. Wat zeg je? Is hun inschrijving lager? Zeg maar hoeveel, dan doe ik er dat ook af.

Buxton bleef even met dicht opeengeklemd lippen zitten luisteren, met de knokkels van zijn vingers op het tafelblad trommelend en ging toen weer door op diezelfde, zachte maar dringende toon:

— Ik begrijp volstrekt niet, Brian, waarom je me nutteloos zolang ophoudt. Waarom dwing je me toch te zeggen dat je doen moet wat ik wil, je kunt niet anders, man. Ik heb je in mijn macht. Het is je eigen schuld geweest;

je hadt slimmer moeten zijn. Ik heb nu eenmaal de bewijzen, en ik zou je aanraden mijn geduld niet langer op de proef te stellen; trouwens je weet heel goed dat ik bijna de helft van de County Council op mijn hand heb. Als er dus absoluut over de gunning gestemd moet worden, zoals jij zegt, dan zou ik het werk toch wel krijgen. Maar waarvoor die omslag? Jij bent almachtig in je district en je bent slim genoeg om er wat op te verzinnen, zodat ik kan doorgaan voor de laagste inschrijver. Blijkt dan naderhand mijn raming bij vergissing te laag te zijn geweest... Vergissingen zijn er om gemaakt te worden. Zo, dat is al een heel andere toon. Ik vind dat je daarmee had kunnen beginnen. Dus ik verwacht dezer dagen de officiële mededeling, dat aan de firma Ralph Buxton en Cie de bouw is gegund van een stuwdam in de «Chelmer» bij het dorp Chipping. Adieu.

Buxton legde de telefoon met een traag gebaar op de haak, leunde achterover en voor een kort ogenblik speelde er een glimlach om zijn mond met een wrede trek om de lippen. Misschien zag hij in gedachte het goud al toestromen, dat hem deze onderneming moest opleveren.

Een ogenblikje zat hij zo heel rustig, en toen greep hij opnieuw naar het toestel, terwijl hij met de vrije hand in de telefoongids bladerde, en begon weer te spreken:

— Hallo, met Anderson? met hemzelf? Neen, ik moet mijnheer beslist zelf spreken. Is hij in de spreekkamer?... Goed... laat hij mij terugbellen.

Hij legde het toestel weer uit de hand, trok een lade open, nam er een van de los liggende sigaren uit, dik en zwart, zoals de beroemde Engelse sigaren nu eenmaal zijn, bekeek ze een ogenblikje, beet er de punt af en stak ze aan.

Achterover geleund, met zijn handen in zijn zakken, dampte hij gedurende enkele ogenblikken, stond toen op, en wandelde op zijn gemak naar de deur, die toegang gaf tot een tamelijk klein vertrek, waar zijn secretaresse, Nora Colmsford, en een oud grijs mannetje, de kassier, tevens boekhouder, Peter

Flannagan gezeten waren, in gezelschap van de kantoorloper, een knaap van een jaar of veertien met pientere ogen, en gewoonlijk zo vlug als kwikzilver.

Niet zodra echter was de tussendeur opengegaan, of die veel belovende knaap zat doodstil voor zijn lessenaar, ijverig bezig met het opplakken van postzegels.

Dat was de invloed van de twee grijs-groene bevelende ogen. De aardige typiste had het hoofd diep over de machine gebogen, en het was of de oude Flannagan zelfs zijn adem inhield, en maar het liefst in een klein hoekje was weggekropen.

Buxton glimlachte. Hij zwelgde in zijn macht. Het was hem een genot, te zien dat men voor hem kroop, dat men haast niet durfde ademhalen in zijn bijzijn. En even lachte hij verachtelijk voor zich heen. Alles en iedereen had hij weten te overwinnen door de kracht van zijn wil. Wie tegenstand bood, hoog of laag, die wist hij te verpletteren, en hij was zich bewust dat hij nog pas stond aan het begin van zijn carrière, dat hij zou groeien in macht en rijkdom.

Hij wendde zich tot de boekhouder en zei:

— A propos Flannagan, hoe zit dat met White? Heeft de vent nu eindelijk betaald?

— Nog niet mijnheer Buxton, antwoordde de oude man met een schichtige blik opziende van zijn werk.

— Nog altijd niet? O, maar dan zullen wij andere maatregelen nemen. Die oude dwaas vergist zich, als hij denkt dat ik wissels opkoop louter voor mijn genoegen. Hoe hoog is die wissel van hem?

— Iets meer dan duizend pond, sir.

— Hoe vaak gepresenteerd?

— Drie keer, sir, en voor ik hier kwam, ben ik vanochtend nog even met hem gaan praten. White vroeg een maand uitstel. Hij zei dat het hem nu volkomen onmogelijk was. Hij wil wel, maar hij kan niet. Zijn vrouw...

— Executeren, viel Buxton hem met snijdende stem in de rede. Leg direct protest op die wissel. Dit wordt te gek.

— Maar mijnheer, er valt zo weinig te executeren, zei Flannagan zacht. Zijn

zaken gaan niet zo goed en...

— Zit er voor duizend pond in?

— Dat wel, maar...

— Dan executeren, herhaalde Buxton tussen de tanden. Ik houd er geen instelling van liefdadigheid op na. Maak daar vandaag nog werk van. Denkt White dat ik een verzameling aanleg van geprotesteerde wissels? Ho, Ho. Hij zal mij leren kennen.

Hij verdween in zijn kantoor, de deur ruw achter zich dichtwerpend, en in het kleine kamertje wierpen de typiste en de oude boekhouder elkander een veelbetekenende blik toe.

Juist toen Buxton zijn kamer binnentrad, ging de telefoon.

Hij ging naar zijn bureau en nam de hoorn van de haak. Het gesprek dat nu volgde, ontspan zich tussen twee zakenlieden, en de ander aan het einde van de draad scheen telkens enige tijd nodig te hebben, alvorens hij kon antwoorden:

— Hallo, spreek ik nu met Mr. Anderson? Hier Buxton.

— Ja, met Anderson. Wat is er van uw verlangen?

— Mijn verlangen is, je flink wat geld te laten verdienen Anderson.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat klinkt mij wel wat zonderling in de oren. Ik meen mij te herinneren dat het bij vroegere gelegenheden andersom was.

— Het verheugt mij dat je geheugen zo goed blijkt te zijn amice. Je herinnert je zeker nog wel meer?

Het bleef nu tamelijk lang stil, voor het antwoord op gedempte toon kwam:

— Ik herinner mij zoveel als goed en nodig voor mij is, Mr. Buxton. Wat is het met dat geld verdienen?

— Luister. Je hebt zeker wel gehoord dat er sprake is van de aanleg van een stuwdam in de Chelmer, ongeveer een mijl stroomopwaarts van Chipping?

— Ja, men sprak er over aan de Beurs, deze week.

— Dat werk is aan mij gegund, Anderson. Wat zeg je daar wel van?

En in zichzelf voegde hij er grinnikend aan toe:

— Ik gaf er heel wat voor, als ik nu het gezicht van de oude schurk eens kon

zien.

Weer moest hij even wachten voor het antwoord kwam, dat op een eigenaardige toon gegeven werd:

— Ik zeg er alleen van, Mr. Buxton, dat ik tot dusverre niet wist, dat u verstand hebt van stuwdammen of ondergraving op dat gebied.

— Dat heb ik ook niet, mijn waarde Anderson, voor geen rode duit verstand. Maar gelukkig, ken ik mensen, die er ruimschoots verstand van hebben, zoals bij voorbeeld ene Mr. Anderson Directeur van de Gordon Betonmaatschappij. Zeg je niets?

— Begrijp ik het goed, dat u mij de leverantie wil opdragen?

— Precies. Tenminste als wij het eens worden over de voorwaarden. Je zult wel begrijpen, dat er een behoorlijke winstmarge voor mij op over moet schieten.

Het duurde even voor de stem in de telefoon weer klonk:

— Is het u bekend, Mr. Buxton, dat ik omstreeks een jaar geleden... een onaangename kwestie heb gehad naar aanleiding van... dat ongelukje met een brugpeiler?

— Mijn waarde Anderson, ik lees de kranten. Natuurlijk weet ik dat.

— Dus dat betekent dat ik ditmaal beton van de allerbeste kwaliteit moet leveren?

Er verscheen een lelijk lachje om de lippen van Buxton, toen hij met gedempte stem antwoordde:

— Nou ja... Waartoe zullen wij een werk voor de eeuwigheid leveren? Wij moeten toch ook denken aan degenen die ons na komen. Kort en goed, Anderson, vijftig duizend pond.

— Vijftig duizend pond.

— Alles inbegrepen. Kant en klaar opgeleverd en zonder nakomende onkosten.

— Maar er wordt op de Beurs gezegd, dat de County Council van Chipping van de laagste inschrijver nog altijd een som van honderd pond sterling verwacht.

— Dan kon men wel eens gelijk hebben, zei Buxton droogjes. Maar bedenk wel, dat jijzelf geen kans hoegenaamd zoudt hebben om het werk toege-

wezen te krijgen. Je antecedenten zijn niet van de beste, weet je wel? Het zal zelfs nodig zijn, dat ik iets verzin om jou achter de schermen te houden, met je stopverf-beton. Bedenk je niet al te lang, of ik mocht eens berouw krijgen.

Ditmaal kwam het antwoord onmiddellijk.

— Ik bedenk me geen ogenblik. Ik neem het aan. Vijftigduizend pond. Ik lever het materiaal, de werkkrachten, maar de rest moet je aan mij overlaten, anders blijft er te weinig over.

— Maak die stuwdam dat is alles wat ik je vraag, viel Buxton hem ruw in de rede. En kom zo gauw mogelijk hier heen; wij kennen elkander en ik wil de zaak liefst zwart op wit hebben. En je behoeft je niet te beklagen, oude schelm, want ik weet wel dat je van die vijftig duizend nog wel wat zult overhouden.

Met een schittering van zegepraal in de ogen legde Buxton de hoorn op de haak. Hij stak zijn zware sigaar, die uitgegaan was, weer aan en rekte toen zijn geweldige armen uit, met een zucht van tevredenheid.

Dit was nog pas de eerste zet; er zouden er meer volgen, hij wilde rijkdom en aanzien verwerven, ondanks alles, ten koste van alles.

Maar eensklaps, zonder dat er geklopt werd, ging de deur open, en op de drempel verscheen een knap meisje, met levendige, donkere ogen en een schrandere gezichtje.

Buxton was dadelijk uit zijn stoel opgerezen, zijn gelaat onderging een hele verandering en hij leek nu volstrekt niet meer op de man die zoëven getelefoneerd had. Er lag een klank van oprechte vreugde in zijn stem toen hij haastig naar het meisje stappende, zei:

— Wat is dat Cissy, kom je de oude leeuw in zijn hol opzoeken?

— Ik moest hier toch voorbij, vader, en ik kom je wat geld aftroggelen. Ik moet een nieuwe mantel hebben. Kun je me vijf pond geven.

— Vijf pond voor een mantel? Wat kun je nu tegenwoordig voor vijf pond kopen: ik zal je er tien geven.

— Maar vader... Waarom? Ik heb er heel aardige manteltjes gezien voor vijf — Heus. Waarom zou ik er meer voor uitgeven?

— Omdat ik wil dat mijn dochter als een prinses gekleed zal gaan, omdat ik wil dat iedereen je zal benijden. Omdat mijn Cissy een grote rol moet gaan spelen in de wereld.

— Maar vader, daar verlang ik volstrekt niet naar, zei het jonge meisje lachend. Ik blijf maar liever die ik ben.

— Stil kind. Je weet niet wat je zegt, legde Buxton haar 't zwijgen op. Macht en rijkdom zijn alles. De rest betekent niets. Apropos, heb je al geantwoord op de uitnodiging van de Fenwicks?

Het meisje scheen even te aarzelen voor ze antwoordde:

— Neen vader, nog niet. Ik heb er geen zin in en wilde het liever afslaan.

— Maar ik wil integendeel dat je het aanneemt, zei Buxton, en voor een ogenblik kwam er weer een harde trek op zijn gelaat. Hun zoon, Philip heeft bepaald plannen, en hij mag vooral niet voor het hoofd worden gestoten. Hij heeft 'n groot vermogen te wachten van zijn vader en ook van zijn grootmoeder.

Cecilie Buxton maakte zich zacht los uit haar vaders armen, die haar omvat hielden en zei met zacht verwijt:

— Geld kan me niet gelukkig maken, als ik niets voor die jongen voel. Hij is een leeghoofd en een doordraaier, en dan zeg ik nog niet alles.

— Ik weet dat mijn lief meisje wel in staat zal zijn die knaap reeds in de eerste huwelijksweken 'n behoorlijk te dressereren, zei Buxton lachend. Die Fenwick...

Op dit ogenblik ging de tussendeur open en de oude Flannagan stak zijn vaal mager hoofd naar binnen en zei:

— Neem mij niet kwalijk mijnheer, maar wij zullen dat protest van die wissel nog wel even moeten uitstellen...

— Hoe zo uitstellen? vroeg Buxton ruw. Je bedoelt zeker die wissel, die op White getrokken is?

— Ja, mijnheer, maar het is een bevoerd geval... de arme vent heeft zich een kogel door het hoofd geschoten, vannacht naar het schijnt.

Het meisje slaakte een kreet en vroeg:
— Wat is dat, vader? Wat is er gebeurd?

— Niets kindje, volstrekt niets. Ga jij nu maar gauw je manteltje kopen, en laat me alleen, want ik zal het wel druk krijgen. Wacht me om half een op de hoek van Marble Arch, dan gaan we samen lunchen.

En met zacht geweld duwde hij het verschrikte meisje de deur uit. Zijn gelaat was vol diepe groeven en zijn ogen stonden dreigend toen hij tussen de tanden mompelde:

— Hij vergist zich, als hij denkt dat hiermede de kwestie is afgedaan. Hij heeft nog een zoon, en die zullen wij aanspreken. Ga maar aan je werk Flanagan.

De deur ging achter de oude man dicht, en Buxton liet zich in zijn bureaustoel neervallen.

Plotseling wekte de schrille klank van

de telefoon hem uit zijn overpeinzing. Hij nam de hoorn van de haak en zei knorrig:

— Hier Buxton, met wie?

— Met John Raffles, klonk het van de andere kant van de draad. Het is mij ter ore gekomen dat gij hebt ingeschreven voor de bouw van de stuwdam in de Chelmer. Als uw inschrijving u wordt toegewezen, wens ik dat gij dit onmiddellijk ongedaan zult maken. Zo niet dan krijgt ge met mij te doen. Sla mijn bevelen niet in de wind, ik sta niet voor de gevolgen in.

Een kort geklik in het toestel en toen was het stil.

Buxton slaakte een knetterende vloek hij was bleek geworden en smeet nijdig de hoorn op de haak. Maar toen gromde hij vastberaden voor zich heen:

— Ik zou mij door een avonturier door een vogelvrij verklaarde bandiet de wet laten voorschrijven? nooit!...

HOOFDSTUK II

DE KONING DER AVONTURIERS

In de namiddag van de volgende dag, een weinig voor half één traden twee goed geklede heren uit het hek van Hyde Park, dichtbij de bekende Londense Poort, die haar naam dankt aan de kostbare steensoort, waaruit zij is opgetrokken. Een hunner kon op het oog een jaar of vijf en zestig zijn, te oordelen naar zijn tamelijk lang wit golvend haar, dat hem het uiterlijk gaf van een geleerde, de ander was veel jonger en kleiner dan zijn metgezel.

Zij stonden een ogenblik met elkander te praten in de schaduw van de hoge marmeren poort, toen de oude man, die schijnbaar onverschillig had rondgekeken onder het spreken de ander zacht met de elleboog aanstootte en zei:

— Daar is de dochter.

— Een heel knap meisje.

— En wat meer zegt, een heel goed meisje, amice. Het levende tegenbeeld van haar vader. Zo belust als hij is op geld en aanzien, zo onverschillig

schijnt zij daarvoor te zijn en ik erken het, zij is knap.

Inderdaad was Cecillie Buxton zoëven komen aanrijden in een Morris minor, mosgroen gelakt, die zijzelf bestuurd, en handig in de file geplaatst had, op de plek waar de auto's daar ter plaatse moeten parkeren.

En juist toen de jonge man aandachtig en bewonderend naar het ranke figuurtje keek, gebeurde er iets, dat de beide heren een ogenblik deed zwijgen en hun opmerkzaamheid nog verscherpte.

Juist toen het meisje was uitgestapt, kwam er van de zijde van Oxford Street een jonge man aanlopen, rijzig, slank en breed van schouders, eenvoudig maar goed gekleed, wiens bleek gelaat en recht voor zich uitstarende ogen ook de aandacht van anderen scheen te trekken, vooral van Cissy Buxton, die een gebaar van herkenning maakte en op de jongeman wilde toetreden. Het was ech-

ter duidelijk dat hij haar in het geheel niet zag, tenminste hij liep haar haastig voorbij, altijd met diezelfde verwilderde blik, en datzelfde doodsbleke, strakke gelaat. Het volgende ogenblik, terwijl zij daar nog stond met haar hand vooruit gestoken, was hij reeds in het gewoel verdwenen.

Het meisje zelf was van kleur verschooten en er verscheen een uitdrukking van smartelijke verbazing op haar jong fris gezichtje. Zij wendde zich haastig om naar haar wagentje om een portier wat beter te sluiten.

— Was dat de jonge White niet? vroeg op zachte toon, de jonge en blozende metgezel van de eerwaardige oude heer.

— Ja Charles. En het gezicht van die jongen bevalt mij niet. De tragische dood van zijn vader schijnt hem sterk te hebben aangegrepen.

— Kent hij Cecilie Buxton?

— Dat moet wel. Ik geloof dat zij niet lang geleden met elkander kennis hebben gemaakt. Althans heb ik op een soiree bij mijn vriend Fenwick opgemerkt, dat het tweetal aan elkander werd voorgesteld.

— Maar nu liep hij haar voorbij zonder op haar uitgestoken hand te letten, zonder haar zelfs te zien, merkte de ander op.

— Dat zou niet zo'n groot wonder zijn, Charles. Haar vader heeft de zijne geruïneerd, of daar althans het nodige toe bijgedragen. En daarvan moet het arme kind zelf onkundig zijn, anders zou zij hem zeker niet zo gul de hand ter begroeting hebben uitgestoken. Ik betwifel echter of hij haar met opzet negeerde. Hij is niet van de soort, die de dochter zou haten om wat de vader deed. Maar daar is mijnheer de contractor zelf.

— Ik ben benieuwd hoe hij je telefonische waarschuwing heeft opgenomen.

— Waarschijnlijk niet al te vriendelijk. En als ik hem goed ken, dan zal hij er zich niet aan storen ook.

— Wat bracht je er eigenlijk toe, een poging te doen hem te beletten het werk uit te voeren?

— Alleen al van wege de manier, waarop hij zich die gunning had weten te verzekeren. Ik ken toevallig een lid van de County Council van Chipping. Mijn landhuis bevindt zich nog geen tien minuten gaans van het dorp. Die goede man zelf was ervan overtuigd dat het werk zou worden gegund aan een aannemersfirma van erkende reputatie. Nu werd er gisteren op de beurs al gefluisterd over zekere intriges, men noemde daarbij de naam van Buxton, en ik wist genoeg. De man staat al maandenlang op mijn «Zwarte lijst». Ik verdacht hem van allerlei praktijken, die het daglicht niet kunnen velen, ik heb hem geruime tijd nagegaan, en zo kreeg ik de zekerheid, dat hij alleen door knoeierij de gunning voor de bouw van die stuwdam heeft weten te verkrijgen. En dat terwijl hij van dat soort zaken niet het minste verstand heeft. En nu verzwijg ik nog maar wat er nog meer achter zit. Ik acht hem tot alles in staat, letterlijk tot alles, om geld te verdienen. En ik ben hier om hem eens goed te bestuderen.

— Hoe wist je dat hij hier zo komen?

— Ik had zijn dochter toevallig zijn kantoor zien binnengaan, en dan heeft hij wel vaker de gewoonte met haar te lunchen in Sheppart; kijk, ze gaan al binnen. Laten wij hen volgen en zo dicht mogelijk bij hen gaan zitten.

Voor herkenning behoeft geen vrees te bestaan, Buxton heeft mij nooit gezien, en zeker niet in deze gedaante.

De verkeerslichten bij de zebra voetgangers oversteekplaats sprongen op groen, en John Raffles stak met Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend, de straat over, en gingen op hun beurt het restaurant van Sheppart binnen.

Zodra zij zich daar een goede plaats hadden uitgezocht, zagen Raffles en Brand dat Cecilie Buxton zich het kleine voorval van zoëven sterk had aangetrokken, maar er toch blijkbaar met haar vader niet over had gesproken, want diens gezicht stond opgewekt, en hij scheen niet eens de bleekheid en de strakke uitdrukking op het gelaat van zijn kind op te merken.

Een poos lang spraken de beide vrienden

den geen woord totdat Brand zacht begon:

— Hij schijnt wel veel van zijn dochter te houden.

— Dat is dan ook zijn enige goede karaktertrek, zei Raffles grinnig. En dan nog houdt hij van haar op dezelfde wijze als waarop de leeuw van zijn welven houdt. En ook dat is nog niet goed uitgedrukt, want ik geloof dat de Koning der Woestijn zijn kinderen laat doen wat zij verkiezen. En ik geloof dat zijn dochter niet zou moeten wagen iets te doen wat tegen zijn verlangens indruist, tenminste als het van enig belang is. Maar stil, ik wil iets trachten op te vangen van hun gesprek.

Dat was echter tamelijk moeilijk, want het was vrij druk geworden, en de gehele eetzaal was vervuld van een levendig geroezemoes, dat eigenaardig mengsel van gepraat, vorkgerinkel, gekletter van borden en gelach, dat men vernemen kan in dergelijke zalen.

Raffles had echter een zeer scherp gehoor, en zo wist hij dan toch tenminste binnen enkele minuten dat Buxton blijkbaar van plan was, over enkele weken persoonlijk naar Chipping te gaan om daar toe te zien op de voorbereidende werkzaamheden.

Dadelijk fronste zich het voorhoofd van Raffles en zijn ogen kregen de harde uitdrukking, die Brand zogoed had leren kennen.

— Wat is er? vroeg de jongeman op zachte toon.

— Wel, de schavuit trekt zich niets van mijn verbod aan en zet de zaak door.

— Maar als je zekerheid hebt, licht dan eenvoudig de Justitie in.

— Die mij waarschijnlijk zou vragen of ik niet goed wijs was, Charles. Heb je ooit gehoord dat iemand vervolgd wordt voor een misdrijf dat hij nog begaan moet.

— Kun je dan niet proberen te bewerkstelligen, dat de eerste zending beton voor de stuwdam door deskundigen onderzocht wordt.

— Dat klinkt al wat beter, maar het is ook niet afdoende. De vent is buitengewoon sluw, en hij zal wel oppassen,

vooral nu hij mijn waarschuwing heeft ontvangen, dat er op de eerste zendingen van het materiaal geen aanmerkingen zijn te maken. En het is nu eenmaal ondoenlijk een doorlopende controle uit te oefenen. Voor het overige je weet wel dat mijn werkwijze enigszins anders is. Het zou mij weinig baten, de man in handen van de Justitie over te leveren, want dan zou hij mij ontsnappen, voor ik hem zelf een proefje had kunnen geven van mijn macht. En dan vergeet wij ook nog de dochter op wier onschuldig hoofd een deel zou neerkomen van de schande, die haar vader zou treffen.

— Is hij vermogend? vroeg Brand.

— Ja, hij heeft reeds vrij wat bijeen gestolen. Een van die allergevaarlijkste mensen, die de gang van de mensheid naar een betere toekomst versperren, en bijdragen tot de ellende op deze wereld, die veel geringer zou zijn, als deze vampiers niet bestonden. Je herinnert je de zaak van de nikkelmijnen in Chili?

— Men sprak er een paar maanden geleden nog druk over op de beurs.

— Nu, in die ongehoorde zwendelzaak heeft hij een groot aandeel gehad. Hij wist echter achter de schermen te blijven, en anderen gingen de gevangenis in, terwijl hij het leeuwendeel van de buit opstreek.

— Wat zijn je plannen, Edward?

— Ze zijn nog niet vast omljnd, amicé. Ik zal moeten handelen naar omstandigheden. Maar dat ik Chipping binnenkort zal bezoeken, dat staat wel vast. En misschien kan ik wel een beetje voor Voorzienigheid spelen, ten aanzien van die twee jongelui, waarvan er een op zo wrede wijze getroffen is in zijn vader. Toen wij hem zo bleek op Park Lane zagen, had hij misschien juist een bezoek gebracht aan het kantoor van Buxton, maar ik betwijfel of hij hem daar wel heeft aangetroffen. Ik veronderstel dat anders het gelaat van Buxton van die ontmoeting wel de sporen zou dragen. De jonge White staat bekend als nogal driftig, en hij hield veel van zijn vader. Natuurlijk beschouwt hij Buxton als de voornaamste

bewerker van diens noodlottig uiteinde.

— Dan zal er ook wel geen sprake meer zijn van een huwelijk met de dochter, meende Brand.

— Als hij om die reden van een huwelijk afzag, Charles, dan zou hij getuigenis afleggen van een kleinzieligheid, waartoe ik hem niet in staat acht. Want in ieder geval is de dochter niet aansprakelijk voor de daden van de vader. Tenslotte, wie zegt ons eigenlijk dat hij verliefd op haar is. Dat is maar een veronderstelling, die zeer goed onjuist kan blijken te zijn. Dat zij echter van hem houdt, dat staat wel vast.

Weer zwegen de beide vrienden een oogenblik, en Brand zag aan de gespannen uitdrukking, op het gelaat van de Grote Avonturier, dat zijn vriend zijn uiterste best deed nog iets meer op te vangen van het gesprek tussen vader en dochter. Het liep echter over onbeduidende dingen, over kleren en auto's, en een bezoek aan een concertzaal voor die avond.

Raffles keek nadenkend voor zich uit, raadpleegde zijn horloge, gaf Brand een wenk, die aanstonds met de ober afrekenende en even later stonden zij weer op straat, de zogenaamde geleerde en zijn jonge vriend.

— Zij gaan vanavond naar een concert, zei Raffles, kortaf en op zachte toon, zodat de gelegenheid dus heel gunstig is, om een bezoek te brengen aan zijn particuliere woning.

— Maar is dat niet gevaarlijk, vroeg Brand verschrikt. Er is een bediende die in het huis slaapt en het andere personeel zal zo vroeg in de avond nog wel niet vertrokken zijn.

— Dat zal wel meevallen, vooral als de baas en zijn dochter toch de hele avond uit zijn. Wat die oude bediende betreft, hij komt er niets op aan, want wij zullen hem wel onschadelijk weten te maken.

— Heb je het op de brandkast gemunt?

— Neen, niet in de eerste plaats, maar ik hoop, goed verborgen natuurlijk, wel een paar papiertjes te vinden, die mij een zekere macht over hem verlenen als ik ze in mijn bezit heb. Het geld

komt later, als hij er wat meer van heeft. Ik geloof namelijk, dat hij zich wel van een voorschot zal weten te verzekeren voor het werk aan de stuwdam.

— Maar dat is geen usance, zei Brand.

— Mogelijk; dan zal Buxton er een usance van maken, wat hem betreft. Die burgemeester van Chipping, Sir Brian Drexler, schijnt absoluut zijn werktuig te zijn; tegen zijn zin, wel te verstaan. De man moet naar zijn pijpen dansen en heeft er voor gezorgd dat de meerderheid van de County Council op zijn hand is.

— Maar hoe weet je dat alles in 's hemelsnaam? vroeg Brand verbaasd.

— Dat behoeft je niet te verwonderen, ik heb altijd veel belang gesteld in de zaken van het dorp, dat zo dicht bij een van mijn landgoederen ligt en ik heb bij de oude waard van « De Drui-ventros » heel wat merkwaardige dingen vernomen. Buxton rekent er stellig op, naar het schijnt, dat Sir Brian hem tot iedere prijs de hand boven het hoofd zal houden. Ik kom tot de gevolgtrekking dat hij dingen van die man weet, die hem noodlottig zouden kunnen worden indien zij algemeen bekend werden. En daarom, Charles, zullen wij ook bij die burgemeester eens een van die bezoeken brengen, welke men nooit van tevoren aankondigt, en die daarom menigmaal des te meer vruchten afwerpen. En kom nu mee, want er zal wel het een en ander voor te bereiden zijn.

Wanneer de Koning der Avonturiers ooit een dergelijk plan op touw zette, dan koos hij meestal tot zijn « operatiebasis » een oud huis in de Victoriastreet hetwelk twee ingangen had en dat door zijn gehele ligging en inrichting, uitmend geschikt was voor het doel.

Ook ditmaal begaven de beide vrienden zich daar laat in de namiddag heen, zochten uit het arsenaal van hulpmiddelen bijeen, wat zij meenden nodig te hebben en gingen toen rustig dineren in een der restaurants in de buurt.

Toen zij de eetzaal verlieten, zich weer naar de Victoriastreet begaven en daar

de reistassen haalden, die zij des namiddags gevuld hadden, had het reeds negen uur geslagen.

Beide vrienden hadden zich ditmaal volkomen onkenbaar gemaakt, door het omdoen van eerwaardige baarden die heel gemakkelijk, als het moest, afgedaan en in de zak gestoken konden worden.

Van hun standpunt beschouwd, waren de omstandigheden zeer gunstig, want het huis van Buxton, dat hij pas kort geleden had betrokken en waar overdag een huishoudster de scepter zwaaide, daar hij reeds sedert een jaar of tien weduwnaar was, was gelegen in een stille, deftige straat waar op dat uur van de avond zeker al heel weinig verkeer zou zijn.

Toen Raffles zonder de minste aarzeling op de schel drukte, was er heinde en ver in de slecht verlichte straat geen levende ziel te bespeuren, met uitzondering van een voetganger, op een vijftigtal meters afstand, die zich met langzame schreden verwijderde.

De deur werd na enkele ogenblikken geopend door een bediende, die wel wat verbaasd keek naar die onverwachte, hem onbekende bezoekers, in hun reiskleren.

— Wat is er van uw verlangen, mijnheer? vroeg hij, de deur op een kier openhoudend.

— Ik moet mijnheer Buxton aanstonds spreken, gaf Raffles ten antwoord.

— Dan zult gij morgen moeten terugkomen, mijnheer. Mijnheer Buxton en de jonge juffrouw zijn naar een concert en komen pas laat terug. Maar wat betekent dat?

Deze vraag werd gedaan, naar aanleiding van een snelle beweging van Raffles, die zijn voet tussen de deur had gezet en deze nu kalmpjes verder openduwde, door Brand op de voet gevolgd, die geen enkele van Raffles' bewegingen uit het oog had verloren.

De deur was reeds achter de jongeman gesloten, toen de verschrikte bediende, die heel bleek om de neus was geworden, uitriep:

— Wilt gij mij zeggen wat dit te be-

duiden heeft? Moet ik soms om hulp roepen?

— Dat zou ik je sterk ontraden, goede vriend, antwoordde Raffles kalm. Ik zou je eerder op het hart willen drukken, geen geluid te maken, niet het minste, tenzij je ons zoudt willen dwingen tot het nemen van krasse maatregelen, waartoe ik slechts zeer ongaarne zou overgaan. Ga daar zitten, en verroer je niet, en kijk ook vooral niet zo schuin naar de telefoon, want die wordt binnen enkele tellen toch buiten werking gesteld. Ik geef je de verzekering dat je volstrekt niets te duchten hebt, als je je rustig houdt.

— Z...z...zijn... zijn jullie inbrekers? vroeg de bediende die krijt wit was geworden, en nauwelijks uit zijn woorden kon komen.

— Nu, die benaming is wel wat grof, vooral nu wij niets gebroken hebben, antwoordde Raffles glimlachend. Maar iets dergelijks zijn wij toch wel. En nu zullen we het zo schikken dat je zonder gewetenswroeging aanwezig kunt zijn bij onze kleine inspectietocht.

De bediende wel inziende dat elk verzet nutteloos was, liet toe dat zijn armen hem stevig op de rug werden gebonden, zonder hem pijn te veroorzaken, maar toch zo, dat hij zich niet kon verroeren. Ook zijn enkels werden met een touw bijeen gebonden en hij kreeg een prop in de mond.

Raffles nam de nu onschadelijk gemaakte man zonder omwegen in zijn armen en droeg hem onmiddellijk de trap op naar de eerste verdieping, terwijl Brand even achterbleef om met een paar handgrepen de telefoon onbruikbaar te maken.

Zonder zich een ogenblik op te houden, ging Raffles een vertrek binnen, dat, blijkens de inrichting, de particuliere werkkamer van Buxton moest zijn, en deponeerde zijn vrachtje in een clubfauteuil. Na de overgordijnen te hebben gesloten werd licht gemaakt.

— Maak jij eens een ronde door het huis, en overtuig je, dat wij niet gestoord kunnen worden, zei Raffles tot Brand.

Maak niet te veel licht; men zou het

aan de tuinzijde kunnen zien, en daar is, als ik mij niet vergis, de woning van de chauffeur.

Brand sloop dadelijk als een schaduw het vertrek uit, om aan de opdracht te gaan voldoen, en Raffles bleef alleen met de weerloze bediende. Hij keek opnieuw rond, waarbij zijn blikken ten slotte gevestigd bleven op het schrijfbureau, dat tussen de beide ramen stond.

Hij knipte het licht van de leeslamp aan, bekeek de vloeligger eens, louter uit gewoonte, las met behulp van een zakspiegeltje de nog zichtbare letters, die op het vloeiblad stonden afgedrukt, haalde de schouders op, en bromde minachtend voor zich heen:

— Nog altijd minnebriefjes. En die man heeft een volwassen, huwbare dochter...

Hij trok een paar laden open, die niet waren afgesloten, rommelde vlug even in de papieren, die daar inlagen, deed ze ongeduldig weer dicht en maakte zich gereed de zijkastjes eens wat nauwkeuriger te onderzoeken, toen een licht gerucht bij een tussendeur, die naar een aangrenzend vertrek voerde, hem snel het hoofd deed omwenden.

— Handen op, klonk een scherpe bevelende stem.

Op de deurdrempel stond een jonge krachtig gebouwde man, die een kleine browning gericht hield op het hoofd van Raffles.

Er kwam een ietwat verbaasde, maar volstrekt niet verschrikte uitdrukking op diens gelaat.

De man op de drempel was Richard White.

HOOFDSTUK III

EEN VREEMDE NACHT

Zonder zich in het minst te overhaasten, zonder een spoor van vrees te tonen, zette Raffles de handen in de zijde, en filosofeerde:

— Het is dus wel duidelijk, dat zelfs een langdurige beoefening van mijn beroep niet vrijwaart tegen stomiteiten. Ik moet het een of ander vergeten hebben, anders ware uw tegenwoordigheid hier onverklaarbaar.

— Handen op, zeg ik nog eens, beval de jongeman, met een hard, strak gezicht.

— Wel, als gij dat volstrekt nodig acht, wil ik wel aan die uitnodiging voldoen, zei Raffles glimlachend, waarbij tegelijkertijd zijn armen langzaam de hoogte in gingen. Dan waart gij misschien wel die eenzame wandelaar, die wij over het hoofd hebben gezien?

— Genoeg gepraat, viel White hem ruw in de rede. Ik weet niet waarom je je met mijn zaken bemoeit. Ga daar van de tafel weg, dan zal ik de politie opbellen.

— Maar dat is erg onrechtvaardig,

mijn waarde heer White, ging Raffles bedaard voort. Alles wel beschouwd, bent u zelf hier niet op een rechtmatige wijze binnengekomen.

— Dat gaat je geen bliksem aan, zei de jongeman ruw. En ga nu van de tafel weg, of...

Verder kwam hij niet. Een hevige, korte en felle slag tegen zijn rechter elleboog deed de browning uit zijn hand vliegen en een heel eind verder neerkomen op het dikke tapijt.

White wendde zich woedend om en keek juist in het ronde, dreigende gat van een grote revolver die een baardig man op hem gericht hield, die nu bedaard tot hem zei:

— Kom de kamer binnen, en houdt je kalm, als je niet wilt dat deze revolver een woordje meespreekt.

Raffles, die Brand reeds lang gezien had, maar die zijn gelaat meesterlijk in bedwang had weten te houden, liet met een lachje zijn armen zakken, en zei, tastend naar zijn sigarettenkoker:

— Ja, dat zijn zo de ups and downs

van ons vak. Vandaag hoog op de paarden, morgen plat op de aarde. Het ene ogenblik kan de dood ons bedreigen en het volgende dreigen wij ermede.

Hij was, zonder zich in het minst te haasten, naar de plek gegaan, waar de browning gevallen was, raapte het wapen op, onderzocht het even en floot zacht tussen de tanden.

Toen keek hij White scherp aan, en vroeg met een veranderde, harde stem:

— Waren die zeven kogels voor Buxton bestemd White? Geef antwoord.

— Neen. Ik ben geen moordenaar, antwoordde White schor. Ik had hem alleen willen dreigen. Ik kwam hier om iets van hem op te eisen. Papieren.

— Wel, dan waren wij bijna in hetzelfde schuitje, hernam Raffles thans glimlachend.

— Maar wie zijn jullie, dat ge zo met mij spreekt? vroeg White, de beide baardige mannen om beurten onderzoekend aanziende. Jullie maken niet de indruk van ordinare inbrekers.

— Hulde voor dit schrandere inzicht en deze mensenkennis, zei Raffles met een buiging. Ik geloof ook niet dat wij dat zijn, mijnheer White.

— Gij kent mij?

— O, bij toeval. Wij hebben u vroeger wel eens gezien. Wij weten zo het een en ander. Gij zegt dat Buxton uw vader tot wanhoop, tot zelfmoord heeft gedreven.

— Dat heeft hij ook, riep de jongeman op woeste toon, terwijl zijn knap gelaat zich krampachtig vertrok. Mijn vader had zich nooit het leven benomen, als die onmenselijke schurk nog wat geduld had willen hebben. De wissel van hem, was de laatste knotslag.

— En nu kwaamt gij hier, om die wissel op te eisen?

— Neen. Ik wil mijn utterste best doen hem te betalen. Maar hij moet brieven van mijn vader hebben, die ik, die mijn moeder en ik terug willen hebben, er is daarin sprake...

Hij hield op, plotseling vuurrood geworden, en met een zo smartelijke uitdrukking op het gelaat dat Brand diep medelijden met de jongeman kreeg.

— Zo, dus hij ook al, bromde Raffles voor zich heen. Misschien heeft uw vader diezen aangeboden, in ruil voor de wissel, die onze wet... nu, ik ga hier liever niet verder op door. In ieder geval zijt gij daar niet aansprakelijk voor en ik kan mij begrijpen dat een man in de ongelukkige toestand van uw vader... och, laten wij er het zwijgen toe doen. Gij zult de brieven terug hebben. Laat ons rustig begaan, want ook wij hebben hier het een en ander te doen, en deze bediende zal in geen geval later mogen verklaren, dat gij ook maar een vinger hebt uitgestoken naar deze schrijftafel. Gij zijt buitengewoon onvoorzichtig geweest, mijnheer White. Hebt gij wel aan de gevolgen gedacht?

— Hebt gij ook niet gedacht aan... aan anderen?

— Ik deed het hoofdzakelijk voor mijn moeder, antwoordde White kortaf.

— Er zijn ook nog andere vrouwen, zei Raffles, op een voor hem zachte toon.

White richtte zich zo hoog mogelijk op, en zei koel:

— Ik weet niet wie gij zijt, mijnheer, maar ik ontzeg u het recht, u te mengen in zaken, die u niet aangaan, of mij uw oordeel op te dringen. Ik geloof te raden wat gij bedoelt, en ik volsta met u te verzekeren, dat mij de gedachte aan Mejuffrouw Buxton volstrekt niet zou weerhouden tegen haar vader op te treden. En heb ik eenmaal de papieren, dan is hij nog niet van mij af. Ik zal hem uitdagen en als hij niet durft vechten, dan zal ik hem met een zweep afranselen.

— Hij, geeft niets om dat meisje, dacht Brand. Nu, misschien is het ook maar beter zo.

Raffles, die Richard White, terwijl deze sprak, aandachtig was blijven gadeslaan, zei nu zacht, maar bevelend:

— Ga daar zitten, en denk er aan, dat gij u niet beweegt. En zij daar vriend, die daar zo ongemakkelijk in je stoel ligt, kijk goed toe, dat mijn vriend en ik hier dit bureau onderzoeken, en dat mijnheer White machteloos moet toezien. Hij zou het wel willen belotten, merk je wel, maar hij kan

niet, de arme jongen.

En op fluisterende, voor White alleen hoorbare toon, voegde hij er aan toe:

— En denk er wel om, dat gij niet door een raam of op een andere verdachte wijze zijt binnengeklommen, maar eenvoudig door de voordeur zijt binnengegaan, die wij, gedachteloos op een kier hadden laten staan. Ons binnengaan had uw argwaan gaande gemaakt, en daar gij mijnheer Buxton, kendet, hebt gij u willen overtuigen dat alles in orde was. Ziezo, en nu aan het werk.

De schrijftafel was een oud en stevig meubel, maar het was niet meer dan een stukje speelgoed in de handen van een zo ervaren kenner als Raffles.

Een paar nauwkeurige opmetingen en de toepassing van enkele instrumenten, waren voldoende hem de plek te onthullen waar zich een geheime lade bevond en deze te openen.

Deze geheime opbergplaats bleek inderdaad vrij wat papieren te bevatten, die Raffles vlug begon de sorteren.

Na enkele minuten trad Raffles glimlachend op White toe, en zei heel zacht na Brand een knipoogje te hebben gegeven, die dadelijk op luide toon tot de bediende begon te spreken:

— Ik heb alles wat ik nodig heb. Wacht mij op de hoek van de straat, wij moeten met elkander praten.

Raffles had de papieren in zijn zak laten glijden, keerde nu weer naar het bureau terug en vond in een andere lade een paar rollen goud geld en een pakje bankbiljetten, dat hij zich zonder enig gewotensbezwaar toeëigende.

— En nu zal ik u moeten verzoeken, mijnheer White, voor ons uit te lopen, wij gaan weg.

Vervolgens wendde hij zich tot de bediende, begon de touwen een weinig losser te maken, en zei vriendelijk:

— Het spijt mij, goede man, maar we zullen je toch een kwartiertje werk moeten geven om je vrij te maken. Dat is ruimtchoots voldoende, om ons uit de voeten te maken. Je zult je nu wel haasten, je meester telefonisch op de hoogte te gaan brengen wat hier gebeurd is. Deel hem de waarheid en niets dan de

waarheid mede.

Hij richtte zich op, en besloot:

— En je kunt aan je baas zeggen, dat John Raffles hier is geweest, en dat ik niet gekomen zou zijn als hij zich wat meer om mijn waarschuwing had bekommerd. Hij zal wel weten wat ik daarmee bedoel.

Daarna verliet het drietal het vertrek, en begaf zich naar de vestibule, waar Raffles White enige papieren toestak.

— Neem deze papieren, het zijn de brieven die uw vader zouden kunnen compromitteren en laat het verdere aan mij over. Ik sta buiten de wet, gij echter niet; ik kan dingen doen, die voor u onmogelijk zijn. Wilt ge mij beloven, dat gij afziet van iedere poging om Buxton te straffen?

— Neen, antwoordde Richard White kortaf. Die belofte kan ik u onmogelijk geven. Hij is een schurk en al ben ik u dankbaar voor deze brieven, hij heeft toch de dood van mijn vader op zijn geweten, en dat kan ik onmogelijk vergeten.

Raffles schudde zwijgend het hoofd en hernam toen zacht:

— Gij zult u nog bedenken. Die wissel van Buxton is de druppel geweest die de emmer deed overlopen, en al is hij een laf sujet, gij moogt het droevig uiteinde van uw vader toch niet uitsluitend aan hem wijten. Ook zonder die laatste wissel...

— Daar heb ik mijn eigen opvatting over, viel de jongeman hem koppig in de rede.

— Gij zijt een man in de goede betekenis van het woord, zei Raffles met overtuiging. Ik dring u mijn diensten niet op. Doe wat gij wilt. Bedenk slechts, dat er hier in het grote Londen een jong meisje is, dat... veel belang in u stelt, en dat toch zeker niet mag lijden door de slechtheid van haar vader.

Een ogenblik scheen White in tweestrijd te zijn, en het leek, alsof hij iets wilde zeggen, toen draalde hij zich snel om, na de beide mannen die zo eensklaps in zijn leven waren gekomen, kort te

hebben toegesnakt, en verdween toen met grote, haastige stappen in het donker.

Het was hoog tijd, want lang voor hij verwacht werd, keerde Buxton met zijn dochter naar huis terug.

De auto kwam juist de hoek omrijden

en Raffles en Brand hadden maar net de tijd zich in een zijstraat in veiligheid te brengen.

Als Buxton tien minuten eerder was gekomen, zouden de zaken waarschijnlijk een geheel andere loop hebben genomen.

HOOFDSTUK IV

ALLERLEI WAARNEMINGEN

Nog geen week later waren, alsof er niets gebeurd was, de toebereidselen voor het werk bij de rivier te Chipping, in volle gang.

Men wilde blijkbaar spoed achter het werk zetten.

Het spreekt vanzelf dat Buxton de inbraak in zijn huis had ontdekt en aangegeven; de politie, door de vrij verwarde verklaringen van de bediende geholpen, had een uitgebreid onderzoek ingesteld, met hetzelfde negatieve resultaat, dat het steeds had, wanneer de naam van John Raffles er in gemengd was.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de jonge White reeds de volgende dag bij de commissaris van politie ontboden werd. De bediende had natuurlijk zijn naam genoemd, maar White hield zich aan de instructies van Raffles, en beweerde kalm weg dat hij de voorkeur had zien aanstaan, daardoor wantrouwen had gekregen en naar binnen was gegaan, om te zien of alles in het huis in orde was.

Ongetwijfeld was dit wel een beetje verdacht, maar schuld viel hier niet te bewijzen, en men moest de jonge White laten gaan, die zeer spaarzaam in zijn mededelingen was geweest.

Buxton echter liet het hier natuurlijk niet bij, en kwam woedend vertellen dat hij gewichtige papieren miste, waaronder er waren die van White van belang konden zijn, zonder zich echter in details te willen begeven.

Misschien zou de commissaris nog eens op de zaak zijn teruggekomen, als Buxton dadelijk ronduit gezegd had van

welke soort de brieven waren, welke de oude White tot hem gericht had. Maar daarover zweeg Buxton.

Weliswaar, deed de politie nog onderzoek naar de beide baardige mannen, ondervroeg bewoners der straat waarin het huis van Buxton gelegen was, belde een aantal toneelkappers op, en werkte heel hard, in de stellige wetenschap dat al die arbeid nutteloos en verloren moeite was.

Raffles was niet de man, die pruiken of haarden ging huren of kopen bij een kapper.

Men kon een paar vingerafdrukken nemen, maar wat hielp het, daar men wel zeker was de man die ze gemaakt had, toch nooit in handen te krijgen?

Die inbraak moest dus ook al worden ingeschreven op het lange register van onopgehelderde misdrijven, die op naam stonden van John Raffles, en Buxton, knarsetandend van woede, moest er zich in schikken, dat hij ruim twaalfhonderd pond sterling armer was geworden.

Een ogenblik bekwam hem nog de lust een particuliere detective in de arm te nemen, maar al gauw liet hij dit voornemen varen. Hij moest nu zijn gedachten concentreren op het grote werk dat hem met een enkele slag een fortuin moest opleveren.

Zoals verwacht, was de gunning er in een geheime zitting van de County Council van Chipping doorgesleep, en nog dezelfde dag waren de nodige arbeiders, werkbazen, en zorgvuldig uitgezochte opzichters door Anderson aangenomen; deze vertrok zelf dadelijk

naar Chipping met een staf van opmeters en werktuigkundigen, teneinde de eerste werkzaamheden te verrichten en reeds twee dagen later werd er begonnen met de bouw van arbeidersketen, van hout en plaatijzer, die vlak bij het terrein zelf zouden worden opgebouwd.

Twee grote continewagens stonden er het eerst.

De rivier is op dat punt nauwelijks honderd en tien meters breed, en het doel van de stuwdam was hier de loop van het water te sluiten, teneinde een kunstmatig meer te vormen met 'n hoge waterstand, dat bestemd was voor de waterturbines van een kleine elektrische centrale en de watervoorziening van een aantal dorpen in de omgeving, zowel als voor bevoelingsdoeleinden.

Het had een mooi, een goed en nuttig werk kunnen zijn, maar de hebzucht van een enkel mens verlaagde het tot een speculatie, tot een spel met mensenlevens.

De keten stonden binnen enkele dagen overeind, de tekeningen lagen klaar.

Men zou reeds een week na de gunning beginnen met het heikwerk voor de houten dam, de bouwput, die droog gepompt zou worden, zodat men met de betonstortingen van het fundament op de rivierbodem zou kunnen beginnen.

Buxton zelf had bij een weduwe een paar kamers gehuurd bij Chipping, en reisde herhaaldelijk heen en weer tussen Londen en dat plaatsje, soms per trein, maar meestal in zijn auto, als wanneer zijn dochter hem bij zulk een tocht vergezeld.

Vroeg in de ochtend van die dag waarop 't werk begonnen was, liepen er twee arbeiders over de lommerrijke grintweg, die uit het Zuiden komend, naar Chipping voert, met die eigenaardige, slenterende gang, die er op wees dat zij werkeloos waren.

De een stak bijna een hoofd boven zijn makker uit, en beiden hadden die verweerde gezichten, die getuigenis afleggen van een lang verblijf in de buitenlucht. Zij droegen een blauwe overall een versleten jas daar overheen, een halsdoek en een Manchester broek, die onder de knieën was dichtgebonden met

een touw.

Het was heel stil om hen heen en alleen heel in de verte zag men de kleine figuurtjes van de boerenknechts die daar bezig waren.

Zij liepen stroomopwaarts van de plek waar de dam in de rivier zou worden gelegd en zelfs een leek kon zien, welk een verschil het zou maken voor de landbouw, als men het water in de ondiepe rivier dwong enige meters hoger te stijgen, en een meer te vormen in een soort natuurlijke kom, die daartoe als voorbeschikt leek, en waar op dit ogenblik niets anders groeide dan wat dor, kort gras en onkruid.

Zij kregen de spitse torentjes van het kleine kerkje van Chipping reeds in het oog, toen de kleinste van de beide arbeiders begon; blijkbaar na zich te hebben overtuigd dat niemand hen kon beluisteren:

— Geloof je nu werkelijk, Edward, dat dit zonderlinge uitstapje enig nut zal afwerpen?

— O, ja, Charles, heb maar wat geduld. Ik twijfel er niet aan of er gaan rare dingen gebeuren. En daar wil ik bij zijn. Ik wil hem op heterdaad betrappen.

— Maar er valt niets te betrappen. Hij zal de schuld eenvoudig afwentelen op Anderson, en die zal niets durven zeggen, die zal toch zeker nooit bekennen dat zijn beton niet deugt.

— Hij zal het niet kunnen loochenen, als het onderzocht wordt.

— Dat onderzoek is een wassen neus. Niet later dan gisteren immers zijn we er achter gekomen, dat er nu al zogenaamde controleurs zijn benoemd, notabene door Sir Brian Drexler, de burgemeester zelf, ware werktuigen van Buxton, en die zullen beweren, dat het beton voortreffelijk is, ook al zou het nog niets eens deugen om er een hondenhoek van te bouwen.

— Je raakt hier het kardinale punt aan, amice. Ik geloof dat alles draait om Drexler. Als die maar vrij was, en niet naar de pijpen van Buxton behoeft te dansen, dan zou misschien de gehele zaak dadelijk als een kaartenhuis ineen vallen. En ik ben juist hier om te

nogen te doorgronden, waardoor de burgemeester in de macht is geraakt van Buxton. Kunnen wij die burgemeester eenmaal vrij maken, dan is Buxton verloren, daar ben ik zeker van.

— Maar je hebt de bekentenis van Drexler, die je in het schrijfbureau van Buxton vond.

— Die heb ik, en dat is inderdaad een stuk van waarde maar het is, helaas, niet voldoende. In die brief is sprake van nog andere stukken, die Drexler letterlijk op zijn knieën smeekt hem te willen teruggeven, en die Buxton bepaald nog in zijn bezit moet hebben, en die moeten wel van heel groot belang zijn, dat hij ze zelfs niet durfde toevertrouwen aan de geheime lade in zijn schrijftafel.

— Maar Anderson? Je hebt toch alles gevonden wat op die zwakkeling betrekking had?

— Alles. En wat dat betreft, zou ik de aannemer die het beton levert, onmiddellijk aan de kaak kunnen stellen en onmogelijk maken. Maar dat zou ook al bitter weinig helpen, want Buxton zou morgen wel een ander kunnen vinden, die bereid is, bereid of misschien wel verplicht, hem de hand te reiken en spandiensten te bewijzen.

De beide mannen zwegen een oogenblik, en toen hernam Brand, die enige tijd weer met gebogen hoofd had voortgelopen:

— Mij dunkt, dat deze zaak moet mislukken, ook al zouden wij er ons niet mee bemoeien.

— Dat is best mogelijk, amice, maar dan wil ik er bij zijn. Die Buxton is een vent, die je door de vingers glipt als een aal, wanneer hij in het nauw wordt gebracht. Wij zullen misschien nog moeite genoeg met hem krijgen.

— Zou hij vandaag hier komen?

— Je doet je vraag op het juiste oogenblik, Charles, want als ik mij niet vergis, dan komt daarginds, achter ons, bij de kromming van de weg, zijn auto al aan.

De beide mannen bleven staan, en keken de weg af. Inderdaad, op een halve mijl afstand naderde een fraaie auto waarvan de kap was neergelaten, want

de hitte was nog altijd zeer groot.

Een oogenblik later zagen zij dat een vrouw de wagen bestuurde. Nog weinige seconden, en toen konden de beide gewaande arbeiders ook zien wie zij was. Cissy Buxton reed haar vader met vaste hand naar zijn kamers in de buurt van Chipping. Een oogenblikje later was de wagen in een stofwolk verdwenen. Brand keek de auto even na en zei toen:

— Ik kan mij niet goed begrijpen wat hij hier eigenlijk te zoeken heeft. Als hij inderdaad achter de schermen wil blijven, waarom blijft hij dan niet in Londen?

— Omdat hij bang is, Charles. Een schurk als hij moet altijd bevreesd zijn dat de schurken die hij in zijn macht heeft weten te krijgen, op een of ander noodlottig oogenblik in verzet komen, en zijn hele, prachtige plan doen mislukken. Hij moet bevreesd zijn dat er iets kan gebeuren, waardoor zijn berekeningen falen, dat een gemeenteraadslid uit de band springt, dat een ingenieur onbescheiden wordt en de samenstelling van het beton eens van al te dichtbij gaat onderzoeken, kortom, voor een man in zijn positie is het noodzakelijk een oogje in het zeil te blijven houden.

Zij wilden juist weer verder gaan, toen Brand opmerkte dat niet ver van hen af nog een andere man de auto had nagekeken. Hij stond op een laag heuveltje, niet ver van de weg, onbeweeglijk als een beeld.

En juist toen hij zijn gelaat in de richting van het tweetal wendde, legde Brand zijn arm haastig op die van Raffles en zei zacht:

— Het is de jonge White.

— Je hebt gelijk, het is Richard White. Ik zou wel eens willen weten, wat hij hier komt uitvoeren.

— Ik vrees niet veel goeds, zei Brand hoofdschuddend. Hij zal hier toch geen werk komen zoeken?

— Waarschijnlijk niet. Hij zal, zelfs al zou hij er arbeid voor verrichten, wel niets willen aannemen uit de hand van de man, die zijn vader tot wanhoop bracht, en hem als het ware de revolver in de hand drukte, tenminste

volgens zijn opvatting, want ik blijf er bij, dat de oude White ook zonder die wissel zijn ondergang tegemoet zou zijn gegaan.

— Zou Richard White enig vermoeden hebben van wat hier omgaat?

— Hoe zou hij dat hebben moeten ontdekken? Behalve de burgemeester, Drexler en wij beiden, weet niemand iets van de zaak, en dan ook Anderson, natuurlijk.

— Maar wat komt hij hier dan toch doen?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar keek de jongeman een ogenblik na, die zich nu in de richting van het dorp verwijderde en antwoordde pas toen deze achter een kromming van de weg uit het oog was verdwenen:

— Ik weet het niet, maar ik geloof dat wij goed doen hem in het oog te houden. Ik vrees dat hij nog altijd vervuld is van wraakgevoelens.

— En wij zelve? Weet je zeker dat wij werk zullen krijgen?

— Waarom niet? En al zou dat niet lukken, wij zullen dan toch in elk geval hier kunnen blijven, zonder enig argwaan te wekken. Het is duidelijk dat Richard White ons al evenmin herkend heeft als Buxton in zijn auto.

Er werd nu niet veel meer gesproken totdat de beide vrienden de plek bereikt hadden, waar de stuwdam moest komen.

Daar zagen zij, niet ver van de rivieroever op een open plek, waar een dragline stond opgesteld, een paar keten staan, bij de grootste waarvan een krachtig gebouwd man van wel zes voet lengte, met een klein, tenger kereltje stond te praten.

Raffles had de grootste nauwelijks goed aangezien, of hij zei zacht:

— Dat is Anderson, de aannemer.

— Wat heeft die vent een onaangenaam gezicht, mompelde Brand.

Neen, een innemend gelaat had Anderson zeker niet. Wel was hij niet bepaald lelijk, want hij had regelmatige trekken, maar in de staalharde, grijsblauwe ogen lag een uitdrukking van koele wreedheid, en gaven aan het benedengedeelte van het gelaat een harde uitdrukking, de kaken waren vierkant en staken vooruit als die van een roofdier.

Hij was minstens zes voet lang, en zijn brede schouders en lange armen wazen op een grote lichaamskracht.

— Dat zou een goede partij zijn voor Henderson, voor een worstelpartijtje, zei Brand na enige tijd, en hij dacht aan de brave chauffeur, aan hun trouwe helper, die op dat ogenblik in een dorpje, omstreeks een mijl verder, rustig zat te wachten op de bevelen, die Raffles hem misschien zou geven.

— Ik denk dat zelfs onze Henderson aan hem een zware noot te kraken zou hebben, amice, zei Raffles, zonder een oog van Anderson af te wenden.

De man droeg hoge waterlaarzen, een smerige regenjas, en een slappe hoed, die betere dagen gekend had.

Het kleine mannetje dat daar onderdanig naar zijn bevelen scheen te luisteren verzonk geheel naast de reus in het niet.

— Wie is die kleine? vroeg Brand weer.

— Dat is, geloof ik, 'n arbeidersronseelaar, antwoordde Raffles. Fox, heet hij, en die naam past hem goed, want hij heeft werkelijk wel iets van een vos, met zijn rood haar. Nu, ik denk dat we wel met die twee te doen zullen krijgen, dus laten we onze kans maar afwachten.

HOOFDSTUK V

HET ONWEER ROMMELT

Op het kantoortje van Fox was de zaak spoedig beklonken en waren Raffles en Brand als arbeiders bij het werk aangenomen.

Zij waren nog nauwelijks een uur aan de slag, of zij hadden reeds verschillende ontdekkingen gedaan, die aantoonde wat hier eigenlijk gaande was, en hoe alles er op was toegespitst het werk zo snel mogelijk te voltooien.

Het was alsof men wilde voorkomen, dat de een of andere regeringsinspecteur zich met de onderneming kwam bemoeien, alvorens de laatste betonstorting had plaats gehad.

Er werd smalspoor gelegd, voor de kipkarren die materiaal moesten aanvoeren of weghalen en de scherpe ogen van Raffles en Brand merkten al aanstonds dat de rails alles te wensen overlieten, en dat de lorries oud en versleten waren.

Aan de cantinewagens scheen men niet genoeg te hebben, want men was begonnen met de bouw van een vast cantineloekal, dat blijkbaar een grote rol moest vervullen. Aan die houten keet tenminste werd vrij wat zorg besteed. Zij werd zelfs versierd met een vrolijk blauw kleurtje, er werd een uithangbord boven de deur gehangen en als men binnentrad vond men daar nodende tafeltjes en stoelen.

Achter de toonbank stond de keetbaas in eigen persoon. Hij verkocht slechte whiskey, dunne ale, sigaren, tabak en andere versnaperingen.

Er was blijkbaar op een druk bezoek gerekend, te oordelen naar de grootte van de lokaliteit.

Onder het schaftuur gingen Raffles en Brand eens een kijkje nemen in de onmiddellijke omgeving en het toeval wilde dat zij reeds de eerste keer het kleine landhuis vonden waar Buxton, zijn dochter en een kamermeisje tijdelijk hun intrek hadden genomen. Want

zij zagen Buxton's auto voor het kleine, wit geschilderde hekje geparkeerd, en enige tellen later kwamen Buxton en zijn dochter het huis uit, stapten in en reden weg.

— Zij schijnen geen chauffeur te hebben meegenomen, zei Brand toen de wagen in een wolk van stof verdween.

— Cissy chauffeert meestal zelf als zij hier zijn, geloof ik. Het is een aardig huisje, mij dunkt dat men er heel gemakkelijk moet binnenkomen.

— Ben je dan van plan om er binnen te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Men kan nooit weten, antwoordde Raffles schouderophalend. Laten wij er eens om heen lopen. Kijk, er is een voor- en een achtertuin. Hier opzij is een heg, maar die is dichtbegroeid, en voorzien van prikkeldraad, daar zal weg geen doorkomen aan zijn. En hier ligt ook zachte aarde, waarin voetstapen maar al te duidelijk zichtbaar blijven. Stil, de achterzijde is nog de beste, tenminste van ons standpunt beschouwd. Er loopt een klinkerpaadje van de achterdeur naar het hek, dat de achtertuin van een smal grintwegje scheidt, dat met een grote boog weer op de hoofdweg uitkomt. Dat is in ieder geval iets om te onthouden. De ramen aan de achterkant hebben luiken, maar luiken hebben ons nog nergens kunnen tegenhouden.

Brand wilde een opmerking maken, maar hij werd weerhouden door het zien van een man, die van de zijde van de straatweg langzaam naderde. Het was Richard White. Raffles en Brand stonden op dat ogenblik achter een vrij hoge heg, en de jongeman, scheen hen niet te zien, maar liep langzaam op het huis toe met de handen in de zakken, geheel als iemand die niets omhanden heeft, en zo maar wat rondzwerft.

Hij nam echter het huis van alle zij-

den goed op, en toen hij er om heen begon te lopen, kon het niet anders, of hij moest tenslotte de beide gewaande werklieden zien.

Hij bleef dadelijk staan met gefronst voorhoofd en vroeg bars:

— Wat voeren jullie hier uit?

— Niets, antwoordde Raffles koel.

— Het is ons schaftuur en we wandelen maar een beetje rond, verzekerde Brand.

Er was wantrouwen in de ogen van White, maar het was wel zeker, dat hij niet door de vermomming van het tweetal heenkeek, en hen inderdaad voor arbeiders hield. Hij scheen nog iets te willen zeggen, bedacht zich en ging langzaam verder. Een ogenblik daarna was hij uit het oog verdwenen.

Raffles keek hem nog even hoofdschuddend na, en zei toen op zachte toon.

— Het gezicht van die knaap bevalt mij niet. Wat kan hij hier te zoeken hebben?

— Dat vraag ik mezelf ook af. Je hebt hem de papieren gegeven, de brieven van zijn vader, wat kan hij nu nog meer verlangen?

— Misschien wel bevrediging van zijn wraakzucht antwoordde Raffles ernstig.

Hij schijnt tot die naturen te behoren, die niet kunnen rusten, alvorens zij « recht hebben gedaan » zoals zij het zelve noemen. Daarbij moet alles ten achter staan, aan alle andere gevoelens wordt het zwijgen opgelegd...

— Ook de liefde? vroeg Brand zachtjes.

— Ja, ook de liefde. Dergelijke mensen zijn tijdelijk verblind, en zien niets anders dan hun wraakzuchtig doel; zij willen niets anders zien. Het is best mogelijk dat de knaap van dat meisje heeft gehouden en nu lijdt hij misschien vreselijk, omdat hij die liefde uit zijn hart wil rukken; hij gelooft echter stellig, het aan de nagedachtenis van zijn vader verplicht te zijn, de dood van de oude man te wreken op hem, die hij voor de bewerker daarvan aanziet.

— Maar het is toch onmogelijk, het is ondenkbaar, dat die jongen hem in koele bloede zou willen vermoorden?

— Neen, dat geloof ik niet. Dat ligt dunkt mij, niet in zijn aard. Maar misschien zal hij hem willen afranselen met de hondenzweep die ik zoëven in zijn handen gezien heb, en daarbij vergeet de dwaas, dat het een, zowel als het ander voorgoed een einde zou maken aan ieder vooruitzicht dat meisje eens tot zijn vrouw te maken. Wij zullen hem in het oog blijven houden, Charles, en als het kan, iedere gewelddaad beletten. Als er gestraft moet worden, dan zal ik dat doen.

Het schaftuur was bijna verstreken en de beide mannen moesten zich terughaasten.

Toen zij op het werk kwamen, zagen zij Anderson niet ver van de plek staan, waar arbeiders bezig waren, de planken voor de kistdam in de weke bodem van de rivier te heien, en naast hem stond een mooi, jong meisje, dat sterk op hem leek, ofschoon er niets te merken viel van de brede kaken en de dunne lippen, die het gelaat ontsierde van de man, die klaarblijkelijk haar vader was. Buxton stond tegenover hen, en sprak met het tweetal. Hij scheen echter meer aandacht te hebben voor de dochter dan voor vader. Een vijftigtal meters verder, op de weg, stond Buxton's auto; Cecilie leunde er tegen aan, en scheen enigszins ongeduldig op haar vader te wachten.

Juist op dat ogenblik kwam Richard White aan. Cissy moest hem gezien hebben, want zij maakte een beweging van verrassing en richtte zich om, misschien om hem tegemoet te gaan. Een seconde lang scheen de jongeman ten prooi te zijn aan een heftige tweestrijd, en toen zagen Raffles en Brand, die niets van het incident verloren, hoe hij haastig een smal zijpad insloeg, en zich met grote stappen verwijderde, om spoedig te verdwijnen tussen de heggen, die aan weerszijden dit pad afsloten.

Doodsbleek, gegriefd en in het hart gewond, wendde het meisje zich langzaam af, opende het portier van de wagen, ging achter het stuurwiel zitten, en bleef daar zitten, onbeweeglijk zonder zich blijkbaar verder om haar vader te bekommeren.

— De stijfkop bromde Brand tussen de tanden. Hoe is het mogelijk, terwille van een misdadige vader een lief-tallige dochter links te laten liggen?

— Sommige karakters zijn nu eenmaal zo, antwoordde Raffles schouder-ophalend. En ik zou nu maar wat uitvoeren, want ik zie Anderson zowel als zijn trawant Fox en ook de edele Buxton onze kant uitkijken.

De beide mannen grepen hun spaden en houten hamers, en togen aan de arbeid.

Maar zo hard werkten zij niet, of zij bleven een open oog houden voor de dingen, die om hen heen gebeurden. Buxton bleef nog wel tien minuten praten met de dochter van Anderson, die zich blijkbaar tegen zijn zin had moeten verwijderen. Toen pas, na met een hand-druk van het meisje afscheid te hebben genomen, liep hij naar de auto, stapte in, en de wagen reed weg.

Enige uren later klonken er drie sirene stoten en er werd opnieuw rust gehouden.

Spoedig vulde zich de cantineloods. De flessen en glazen kwamen voor de dag. De vermoeide arbeiders gingen zitten, en de cantinepachter had zich zeker niet te beklagen, want er werd flink wat gedronken in die loods.

Op dit gebied onderscheidde zich vooral een grote, ruwe kerel met dik zwart haar, geweldige handen en kleine, grijze oogjes, Hugh Brewer was de naam van die man, en zijn stem klonk al spoedig boven die van de anderen uit. Raffles en Brand, die niet verzuimd hadden, eveneens de cantine binnen te gaan, hoorden hoe hij tot een kameraad zei, zonder in het minst zijn stem te dempen:

— Dat is hier een mooi karweitje maat. Ik mag lijden dat het onze tijd zal uithouden, maar zeker ervan ben ik niet. Dat gaat maar met de Franse slag, en het hout dat zij voor de kistdam gebruiken is zo oud en gammel, dat ik kans zie, er met mijn duim een gat in te drukken.

De aangesprokene keek verschrikt om zich heen, en zei met een verlegen lachje:

— Dat zou ik nou maar voor me houden, Brewer. Het is je broodje man.

Maar de ander, die al meer gedronken had dan goed voor hem was, sloeg woedend met de vuist op tafel, en schreeuwde:

— Dacht je dat ik voor hongerloon mijn mond hield? Dan ken je Hugh Brewer niet. En ik zie meer dan jij denkt. Daar zit wat achter. Heb je die vent gezien in zijn grijze pakje met zijn fijne hoedje op? Dat is de baas van het spul. Heb je hem niet zien smoezen met Anderson en zijn dochter? Man, ik krijg een vies luchtje in mijn neus.

De andere had nog eens ongerust om zich heen gekeken, stond nu op en ging aan de toonbank zijn vertering betalen. Misschien had de man vrouw en kinderen, en was hij maar al te blij, dit baantje te hebben gekregen. En in zo'n geval doet men verstandig, geen al te nauwe relaties aan te knopen met lieden, die zo loslippig zijn, en zulke dingen durven te zeggen over de werkgever, want niet alleen zijn de wanden van een houten loods dun, maar een keetbaas heeft verbazend scherpe oren.

Brewer, aldus plotseling beroofd van zijn auditorium, zocht naar een ander gehoor en kreeg al spoedig Raffles in het oog, die vlakbij gezeten was en die op hem de indruk scheen te maken van een man, die niet als een haas voor de waarheid op de loop zou gaan.

— Had ik geen gelijk maat? begun hij vertrouwelijk. Zijn de planken niet door en door verrot?

— Als een spons, antwoordde Raffles, zonder zich een ogenblik te bedenken.

— Nou wat zei ik? schreeuwde Brewer opgewonden. Daar heb je er een, die durft zeggen waar het op aankomt. Ik heb er tegen Anderson al wat van gezegd, en weet je wat die zei? Die zei dat ik mijn neus niet moest steken in zaken die mij niet aangaan. Gaat het mij soms niet aan, als ze het water uit de werkput pompen en ik sta op de bodem, en het zaakje zakt in elkaar als een kaartenhuis?

— Het zal wel houden, meende een andere arbeider, die de woorden van Brewer gehoord had. Wij moeten ons niet

te veel bemoeien met wat de hoge heren uithalen. Dat loopt verkeerd af. Mijn tijd houdt het wel uit, en voor de rest gaat 't mij niet aan.

Brewer verwaardigde zich nauwelijks de ander aan te kijken en ging voort:

— Jij bent het met me eens. Met jou kan ik tenminste praten. Als dit een stuwdam moet worden, maat, dan word ik een revue girl. De planken van de bekisting zitten geen twee voet in de grond en ik zeg je dat alles plat slaat, zodra ze aan het wegpompen van het water beginnen. Allemaal stopverf en bordpapier. Vandaag is er beton gekomen. Ik heb het gezien. En een controleur heeft het ook gezien. Die scheen het prachtig te vinden, en hoe ik het vind, nou, misschien horen jullie dat dezer dagen wel eens.

Raffles gaf geen antwoord. Dat er reeds zogenaamd gecontroleerd was, bewees Raffles, dat alles door Anderson en Suxton voorzien en geregeld was. Met zijn geld hadden ze zeker al mensen omgekocht, gewetenloos genoeg om voor een hand vol geld materiaal goed te keuren, dat niet deugde. En rustig zei hij:

— We zullen er wel een stokje voor steken, kameraad, als het zover is.

Een algemeen zwijgen volgde op deze woorden. Het beste was maar dat men zweeg en geen dingen zag, die men van hoger hand blijkbaar in het verborgene wilde houden.

Er was echter een man in de keet geweest, die heel goede oren had, en die wist te gebruiken ook.

Toen Brewer en Raffles zich, na de schaft op het werk meldden, kregen zij beiden op staande voet gedaan. Raffles trok er zich uiteraard weinig van aan, maar Brewer uitte de heftigste bedreigingen aan het adres van de werkgever.

En dat die bedreigingen niet ijdel waren bleek reeds die zelfde avond, toen op een volkomen duistere plek de keetbaas werd aangevallen, en deernlijk mishandeld met messteken. Het slachtoffer had zijn aanrander niet herkend, kon hem volstrekt niet beschrijven, had alleen maar vermoedenis en aangezien

er geen getuigen waren, en men pas vele uren later Brewer wist te vinden, die toen volkomen kalm in een kroeg zat te praten en op wiens kleren geen enkel spoor van bloed viel te ontdekken, terwijl men ook geen mes op hem bevond, was men wel verplicht, die zaak, althans voorlopig, te laten rusten. Van dat ogenblik af echter werd de loslippige arbeider nauwkeurig in het oog gehouden, want men kon nooit weten waartoe zulk een heethoofd in staat was.

Het hoeft nauwelijks gezegd, dat ook Brand van zijn kant, nog diezelfde namiddag met een ironisch lachje aan Fox verklaarde dat hij maar liever het gezelschap van zijn ontslagen vriend deelde en men het dus zonder hem zou moeten stellen.

Met dit al moesten Buxton en Anderson, nu wel begrijpen dat zij de grootste voorzichtigheid in acht dienen te nemen. Als tijdens de eerste week van het werk enige arbeiders reeds luidkeels hun vermoedens te kennen gaven, dan zou men moeten oppassen.

Het is waar dat de omgekochte controleurs van het materiaal zorgvuldig waren uitgezocht, en dat men op hen wel blindelings zou kunnen vertrouwen, maar het moest tot iedere prijs voorkomen worden, dat een Regeringsbeambte zich met de zaak ging bemoeien.

Die avond laat zaten Raffles en Brand in de gezellige huiskamer van het kleine landhuis, hetwelk eerstgencemde aan de oevers van de Chelmer bezat, ongeveer een half uur lopens van Chipping verwijderd, nu echter niet langer als de ietwat berooide arbeiders waarvoor zij zich hadden uitgegeven, maar in hun eigen gedaante.

De chauffeur, die de auto bestuurd had, waarmede de twee heren waren gearriveerd, was Henderson, de brave reus, de trouwe helper van de Grote Avonturier, die nu rustig in de keuken zijn pijp zat te roken, zonder in het minst te weten, waarom hij daar eigenlijk was, of wat de plannen van Lord Aberdeen waren, maar met de beste voornemens bezielde, zijn baas met zijn geweldige kracht terzijde te staan, als men daarop een beroep zou doen.

De beide vrienden hadden reeds een poos lang zwijsend tegenover elkander zitten roken, toen Raffles, die diep had nagedacht, eindelijk opmerkte:

— Mij dunkt dat wij deze zaak zo spoedig mogelijk tot een einde moeten brengen. Er zit een ondraaglijke spanning in de lucht, en ik heb het gevoel, alsof die opgehoopte electriciteit zich op een onverwachte wijze zal ontladen. Er gebeuren hier dingen, nog behalve dat geknoei met de dam, die tot een catastrofe moeten voeren.

— Dan herhaal ik nog eens, Edward, neem de politie in de arm, en vertel alles.

— De politie kan hier niet helpen, Charles, zeg ik je nogmaals, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Er zijn controleurs aangesteld en zou jij kunnen bewijzen, dat die mensen gestopt worden? Vergeet je dat Sir Brian Drexler in de macht is van die Buxton?

— Laten wij hem dan daaruit trachten te bevrijden, dan zal de man mis-

schien beginnen te praten.

— Daartoe is het nu te laat.

— Maar wat kunnen wij dan eigenlijk doen?

— Ik weet nog maar één middel, Charles, en dat is, eens met Buxton zelf te gaan praten. Niet overdag, wel te verstaan, maar 's avonds, als hij geen bezoek verwacht. Wij moeten hem zien te dwingen, alles af te geven, waardoor hij macht kan uitoefenen over anderen, en als er eenmaal schoon schip gemaakt is, kunnen wij de zaak openbaar maken, zonder vrees anderen te benadelen, die misschien in een ogenblik van zwakte of, wie weet, omdat zij niet anders konden, van hem afhankelijk zijn geworden. Aan Buxton moeten de gifftanden worden uitgetrokken, nog deze nacht.

Raffles stond op, rekte zich uit, al om dadelijk aan het werk te gaan. Hij wist echter niet, op welk een onverwachte en afdoende wijze de Voorzienigheid hem het werk uit de handen zou nemen.

HOOFDSTUK VI

MOORD

Het beloofde die nacht zeer donker te worden. De wind was komen opsteken, roetzware wolken dreven langs de donkere hemel en lieten slechts voor enkele ogenblikken de maan zien, die in haar eerste kwartier was.

Raffles had zich reeds van tevoren overtuigd, dat Buxton die avond niet naar Londen zou terugkeren, en had ook vernomen dat zijn dochter teruggezonden was, die door de hulshoudster aan de trein zou worden afgehaald.

Dat Raffles dit wist was niets bijzonders; er was diezelfde namiddag op vrij luide toon over gesproken, in de nabijheid van een groepje arbeiders.

Wat Richard White betreft, hij had hem die hele namiddag en ook 's avonds niet meer teruggezien; misschien was de jongeman het zwerven moede geworden, en had hij het plaatsje de rug toe-

gewend.

Raffles en Brand begonnen onmiddellijk hun toebereidselen te treffen.

Zij vermomden zich nogmaals, en staken ten overvloede hun halfmaskers bij zich; een kleine tas, gevuld met fijne, stalen werktuigen zou onder de lange regenjas gemakkelijk verborgen kunnen worden.

Beide mannen wapenden zich met hun revolvers en voorzagen zich nog van enkele andere dingen, die zij wellicht nodig zouden kunnen hebben.

Henderson werd, zoals gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen, volkomen onkundig gehouden van de plannen van Raffles. Hij kreeg alleen de opdracht, de auto gereed te houden, en op te blijven totdat beiden zouden zijn teruggekeerd.

En al voelde de brave reus zich een

weinig teleurgesteld, hij dacht er zelfs niet aan, een tegenwerping te maken maar ging kalm een krant zitten lezen, stopte zijn pijp opnieuw, en nestelde zich weer in zijn hoekje naast de keukenhaard, bereid om desnoods tot het krieken van de dag te wachten.

Het was reeds bijna middernacht, toen de beide vrienden gereed stonden, het huis aan de achterzijde te verlaten, vanwaar een smal grintpaadje naar de achterweg voerde, dezelfde weg, die omstreeks twintig minuten verder langs de achterkant liep van Buxton's huis.

— Laten wij ons haasten, Charles, zei Raffles zacht.

— Waartoe? Het is toch zo goed als zeker, Buxton al slapende te vinden?

— Dat zeker. Tenminste, hij behoort in bed te liggen. Ik weet dat hij hier in dit gat, zelden later dan half elf naar bed gaat, maar ik weet niet wat het is, er zit iets dreigend in de lucht, ik kan je niet zeggen wat ik eigenlijk vrees, maar ik heb het gevoel dat wij ons moeten haasten.

— Nu, ik ben tot je dienst, zei Brand, die niet veel begreep van die gemoedsgesteldheid. Hij voor zich vond het een vrij onaangename karwei, maar aan het succes twijfelde hij geen seconde; zij zouden Buxton onverhoeds overvallen, en binden en knevelen, en hij zou wel genoodzaakt zijn, alles af te geven waarom Raffles zou vragen.

Aan de achterzijde van het huis was, zoals zij ook wel wisten, geen sterveling te zien. Er brandde geen lantaarn, en het was er zo stikdonker, dat alleen de kattenogen van Raffles in staat waren, de weg te vinden, zonder zich te vergissen.

Hij had Brand onder de arm genomen, en zwiiggend volgden zij het smalle pad, dat modderig was door de gevallen regen. De wind zweefte hun nu en dan de natte takken in het gelaat van de wilgen, die het pad aan een zijde afbakenden, maar hoorden niets anders dan het geruis van de bladeren en het geheimzinnig gesuis in de hoge toppen der populieren wat dichterbij de weg staande, die zij enige minuten later bereikten.

Het was een nog betrekkelijk nieuwe weg, een paar meters breed, het grint was nog vers, en was dus wat duidelijker zichtbaar, dan het smalle zandpad dat zij tot dusverre gevolgd hadden.

Zij hadden nog steeds geen woord gewisseld, toen zij voorzichtig voortlopend het hek bereikten, dat de tuin achter het huis van Buxton afsloot.

— Dit hek was zo laag, dat zij er gemakkelijk overheen konden stappen.

Zij waren er juist overheen, toen Raffles zijn hand op de arm van Brand legde, en hem tegenhield.

— Wat is er? fluisterde Brand. Is er onraad?

— Mijnheer Buxton schijnt nog niet naar bed te zijn. Ik zie een lichtschijnsel achter een van de gordijnen.

— Ik zie niets.

— Daar op de eerste verdieping, niet ver van de hoek. Ik geloof het tweede raam.

Brand, wiens ogen niet zo scherp waren als die van Raffles, had enige moeite te iets te ontwaren, dat op een lichtschijnsel leek, maar eindelijk zag hij het toch ook; het was heel zwak. Hensklaps werd het heel wat duidelijker, en voor een kort ogenblik tekende zich een lange, grillige schaduw tegen het gordijn af.

Het volgende ogenblik was het weer donker en het lichtschijnsel scheen te zijn gedoofd.

— Kan hij dat zelf geweest zijn? vroeg Brand, wiens stem een weinig beefde en zo zacht dat Raffles hem nauwelijks verstond.

— Het is mogelijk.

— Is er een bediende in huis?

— Ja, de oude huisknecht, maar die slaapt juist aan de andere kant van het huis. Die heeft hier niets te maken. Het is vreemd...

Raffles was behoedzaam enige schreden verder de tuin ingegaan, die eigenlijk niet veel meer was dan een soort erf, met spaarzaam gras begroeid, toen hij een lichte ultracep van verbazing en onrust slaakte, welke Brand onmiddellijk deed toelopen en ontsteld fluisteren!

— Wat is er?

— Er is, dat er een ladder tegen het eerste raam geplaatst is, Charles; wij moeten onmiddellijk naar boven, er schijnt onraad te zijn. En misschien wel van de ergste soort.

— Staat het raam open?

— Ja, ik geloof dat het op een kier staat.

— Kom gauw mee, daarbinnen is iemand, die er niet hoort te zijn, en wie weet met welke voornemens.

Met de lenigheid van een kat klom Raffles reeds tegen de ladder op, door Brand op de voet gevolgd.

En inderdaad, het openslaande raam stond op een smalle kier en Raffles behoefde het slechts naar zich toe te trekken om over de lage vensterbank in het vertrek te kunnen stappen.

Het volgende ogenblik stond Brand naast Raffles, die meteen het raam weer terugtrok, ofschoon men vandaar slechts het uitzicht had op het wijde polderland, waar nu de koelen lagen te dromen, en een kort ogenblik stonden de twee mannen daar in een tastbare duisternis, elkander met de ellebogen aanrakend, en luisterend met al de kracht van hun gehoor.

Eensklaps meenden zij, niet ver van hen af, zacht te horen lopen.

Dadelijk daarna klonk iets dat op een druk gesteun leek, dat bijna onmiddellijk weer afbrak als in een diepe zucht.

Eensklaps werd de deur van het vertrek open gestoten en een lichtflits dwaalde voor een kort ogenblik door het vertrek.

Brand kon onmogelijk 'n zachte kreet weerhouden en op hetzelfde ogenblik ging de deur weer dicht. De schreden klonken opnieuw, nu sneller, Raffles liet een gebrom van ongeduld horen en fluisterde:

— Je hebt hem verjaagd.

— Zou hij ons herkend hebben?

— Neen. Ten eerste zijn wij vermoed, en ten tweede heeft het schijnsel van zijn lantaarn ons niet bereikt.

Nog onder het spreken had Raffles zijn eigen zaklamp te voorschijn gehaald en ze ontstoken. Met een enkele sprong was hij bij de deur, rukte ze open, en stond in een vrij groot, goed

gemeubeld vertrek. Het eerste wat hij zag, was een man, die met een paar grote sprongen door het vertrek snelde, een andere deur bereikte, en die openrukte.

Daarbij keek hij even terzijde, misschien gehoorzamend aan een onweersaanbare drang om te zien wie zijn achtervolgers waren, en gedurende een onderdeel van een seconde zag Raffles zijn gelaat.

De deur ging weer dicht, nog voor Raffles de hand naar de kruk had kunnen uitsteken, en hij hoorde hoe daar buiten de sleutel in het slot werd omgedraaid.

Hij zag echter nog een derde deur, die naar de slaapkamer scheen te voeren en fluisterde:

— Daardoor. Die kamer zal nog wel een tweede deur naar de gang hebben.

Beiden wilden reeds op die deur toesnellen, toen zij midden op hun weg weerhouden werden door iets, dat als een afschuwelijke hinderpaal het verder gaan belette.

Het was het lichaam van een man, in een pyjama gekleed, op de rug liggend met uitgespreide armen en benen.

Uit twee gapende wonden in zijn borst stroomde het bloed, en een enkele blik was zelfs voor een leek voldoende, om te doen zien, dat hier geen hulp meer kon baten. Het gereutel dat de beide vrienden daareven gehoord hadden, was de doodsnik van Ralph Buxton geweest.

Want hij was het, die daar met zijn dode ogen naar de zoldering staarde, terwijl het bloed onafgebroken uit zijn wonden vloeide, en het vloerkleed rood kleurde.

In de krampachtige dichtgekleemde vuist hield de dode een wapen, een soort strijdbijl, misschien inderhaast van een wapenrek genomen, waarmede hij zich waarschijnlijk tegen zijn aanvaller had willen verdedigen.

En hij had het moeten gebruiken ook, want er kleefde bloed op het blinkende lemmet.

— Wat staan wij hier? bracht Brand met moeite uit. Waarom proberen wij de moordenaar niet te achterhalen?

— Ik vrees dat hij reeds te ver is,

Charles, en wij behoeven hem niet achterna te gaan; hij kan niet ontkomen, dat verzeker ik je.

— Heb je, heb je hem dan herkend?

— Direct Charles.

Raffles had Brand een ernstige blik toegeworpen en een vreselijk vermoeden kwam bij de jongeman op.

— Was het... begon hij stamelend.

— Je zult het aanstonds zien, nog vannacht, antwoordde Raffles op gedempte toon. Laten wij maken, dat wij weg komen. Wie weet welk onheil ons hier nog kan dreigen.

— Maar, er is gestolen. Er is een roofmoord gepleegd, fluisterde Brand op een toon van afschuw, terwijl hij wees op de wanorde in het vertrek, opengetrokken laden, en hier en daar op de grond verstrooide houtschilfers.

— Ook wij hadden papieren willen stelen, Charles, viel Raffles hem kortaf in de rede. En toch is er iets wat ik volstrekt niet begrijp. Waarom deed hij het? Waarom pleegde hij die krank-

zinnige misdaad? Maar komaan, ik wil het zo spoedig mogelijk weten. Ontsnappen kan hij niet, de man die dit deed.

Zo snel zij konden, en na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat het slachtoffer dood was, verlieten de twee vrienden de lugubere plek, gingen het zijvertrek weer binnen, luisterden even aandachtig om zich te overtuigen, dat de bediende niet was ontwaakt, en klommen toen zo vlug zij konden langs de ladder weer omlaag.

Enkele ogenblikken daarna, stonden zij weer op het smalle pad, dat naar hun woning voerde.

En toen zij deze bijna bereikt hadden, zei Raffles op gesmoorde toon:

— Die Buxton was een grote schurk, Charles; wellicht had hij niet beter verdiend, en toch zal ik het mijzelf niet gauw vergeven, dat wij niet vijf of tien minuten eerder daar op die plek zijn geweest.

HOOFDSTUK VII

EEN TELEGRAM

De moord werd zeer vroeg in de ochtend van de volgende dag ontdekt.

Eigenlijk was het nog nacht. Er was een hevige onweer losgebroken, toen het nog geen drie uur was, de donderslagen hadden de oude bediende doen ontwaken, die het zijn plicht had geacht, zich te overtuigen, dat alles in huis in goede orde was, en dat alle ramen behoorlijk waren gesloten.

Hij had daarbij allereerst uit zijn eigen venster gekeken, en bij het licht van een bliksemstraal de ladder gezien. Zeer ontdaan was hij aanstonds naar de slaapkamer van zijn meester gelopen, had het bed omgewoeld en verlaten gevonden, en had, bijna bezwijmend van afschuw, het lijk op de vloer van de kamer uitgestrekt gevonden.

Uit alle macht had hij zich moeten verzetten tegen de flauwte, die hem

dreigde te overmeesteren, had toen onmiddellijk de telefoon gegrepen, en de burgemeester van Chipping, die tevens hoofd was der politie, van de moord in kennis gesteld.

Sir Brian Drexler was zelf gekomen, doodsbleek, en nauwelijks in staat om zich op de been te houden, terwijl hij met schuwe blikken naar de vermoorde man keek, en naar de open laden en kasten. Hij was vergezeld van de veldwachter van het kleine plaatsje. Een uur daarna was het ganse apparaat van de justitie reeds in werking gesteld, was er een inspecteur verschenen van Scotland Yard uit Londen met twee detectives, en werd er onmiddellijk een grondig onderzoek ingesteld.

Dit onderzoek leidde ertoe, dat al om acht uur in de ochtend Richard White van zijn bed werd gelicht, in het een-

vondige logement dat hij te Chipping had betrokken, en onmiddellijk aan een verhoor onderworpen.

De dadelijk geroepen geneesheer had vrij nauwkeurig het tijdstip kunnen aangeven waarop de misdaad was gepleegd, namelijk omstreeks middernacht, en de hotelhouder had moeten verklaren dat zijn gast op dat tijdstip nog niet in het logement was teruggekeerd. Ongeveer een uur later was White komen aanzetten.

Men vroeg de jonge White naar het gebruik van zijn tijd en hij antwoordde kortaf, dat hij geruime tijd had rondgezworven, hier en daar, zonder bepaald doel. Er werden vrij duidelijke afdrucken van schoenen gevonden aan de voet van de ladder en boven op het raamkozijn, en de schoenen van White leken er nauwkeurig in te passen.

Het gevolg was, dat men hem in arrest hield, als verdacht van de moord, vooral toen het onderzoek uitwees, dat zijn vader het slachtoffer was geweest van Buxton, en dat hij zelf bedreigingen had geuit jegens de man, die zijn vader tot zelfmoord had gedreven.

Een uur later hadden de zaken zich echter reeds verwickeld.

Toen werd namelijk, in een naburig dorp, Hugh Brewer aangehouden, met bebloede handen en kleren, en in een staat die van dronkenschap niet ver verwijderd was.

Hij wilde niet zeggen, waar hij de nacht had doorgebracht, want dat ging niemand een bliksem aan, zo verklaarde hij, en hij voegde er grimmig aan toe, dat hij weliswaar Buxton niet overloopt had gestoken, maar er volstrekt geen berouw van zou hebben als hij het wel gedaan had.

Om tien uur in de ochtend zaten er dus twee mannen in arrest, beiden verdacht van de misdaad; de politie bevond zich reeds in een moeilijk parket, en de Londense ochtendbladen stonden al vol van de zaak.

Precies om tien uur kwam er een auto in snelle vaart het dorpje Chipping binnenrijden, waaruit een doodsbлек meisje stapte, dat wankelend het huis

van de burgemeester binnenging. Het was Cecille Buxton.

* * *

Ongeveer op datzelfde tijdstip ging Raffles een huis binnen, in een der Londense voorsteden, vanwaar men Chipping met een goede motorfietst gemakkelijk in drie kwartier kan bereiken.

Hij beklom de trap, tot hij de eerste verdieping bereikt had en belde aan. Hij moest nogmaals schellen, voor een eenvoudig geklede vrouw met een bleek gelaat en bange ogen de deur op een kier opende, en vroeg wat hij wenste.

— Ik zou gaarne aanstonds Mr. Anderson willen spreken, zei Raffles. Zeg hem, dat het over een hoogst belangrijke zaak gaat. Zeg, dat ik uit Chipping kom.

De vrouw werd zo mogelijk nog wat bleker, en begon over haar gehele lichaam te sidderen; zij maakte zelfs aanstalten om de deur weer dicht te doen, toen er achter haar 'n ruwe stem klonk, die beval:

— Wie het ook zijn mag, laat hem binnen, Mary.

De deur ging wat verder open en Raffles trad een vrij goed gemeubeld vertrek binnen, waar hij Anderson aantrof.

De aannemer keek hem strak aan, scheen hem niet te herkennen, en zei op ruwe toon:

— Wees zo goed, het kort te maken, mijnheer. Ik geloof niet dat ik u ooit gezien heb, en ik kan ook niet begrijpen, wat gij van mij wilt.

— Dat zul je gauw genoeg vernemen, Anderson, antwoordde Raffles zacht. Wat je eerste opmerking betreft, daarin vergis je je. Je hebt me wel degelijk gezien al was het dan in een andere gedaante. Is deze dame je vrouw?

Raffles had de blik even gewend naar de vrouw, die bleek en bevend met een armband spelend bij de deur was blijven staan.

— Neen, mijn zuster, antwoordde de reus kortaf.

— Is je dochter hier?

Het gelaat van de man onderging een opmerkelijke verandering en het scheen dat hij moeite had, zich staande

te houden.

Hees klonk zijn stem, toen hij ten antwoord gaf:

— Mijn dochter is niet hier, mijnheer, en ik zeg u nog eens dat ik niet begrijp wat al dat vragen te betekenen heeft. Wie bent u? Wat doet u hier? En wat gaat u dit alles aan?

— Je zult het spoedig weten, Anderson. Denk niet dat ik als een nieuwsgierige bij je ben gekomen, maar ik zou je eigenlijk liever alleen willen spreken.

— Ik heb geen geheimen voor mijn zuster, bromde Anderson.

— Dat wil ik graag geloven, maar er zijn nu eenmaal van die dingen die twee mannen beter onder elkander kunnen bespreken.

Nog een ogenblik scheen de man te aarzelen, toen zei hij tot de vrouw, die zich reeds bescheiden naar de deur had gewend, maar blijkbaar in de grootste ongerustheid verkeerde:

— Ga maar heen, Mary, en maak je niet ongerust; daar is geen reden voor.

Toen de deur zacht was dichtgegaan, begon Anderson dadelijk:

— En nu, mijnheer? Steek alsjeblieft gauw van wal, want ik heb noch lust, noch tijd om lange redevoeringen te houden met iemand die mij gans vreemd is.

— Ik ben je niet vreemd, Anderson, dat herhaal ik nog eens, maar ik beloof je dat ik kort zal zijn.

— U zegt dat u komt uit Chipping. Heeft de zaak, soms iets te maken met wat daar gebeurd is?

— Ja, heel veel, Anderson. Het zal je wel bekend zijn, dat er twee mannen gearresteerd zijn in verband met de moord op Mr. Ralph Buxton?

— Dat weet ik, antwoordde Anderson. Wat heb ik daarmee te maken?

— Nu, niet weinig. Zie je Anderson, die twee mannen zitten onschuldig in voorarrest, en niemand beter dan jij weet, dat ze onschuldig zijn.

Een ogenblik bleef het doodstil in de kamer en toen zei Anderson, over wiens gelaat een zenuwachtige rilling had gelopen:

— Wat betekent dat? Waarom zou ik

dat moeten weten, méér dan iemand anders?

— Omdat jij de moordenaar bent, Anderson.

Heel even scheen het, alsof de man zich in doller woede op Raffles wilde werpen, maar hij beheerste zich met inspanning van al zijn krachten en liet een kort lachje horen.

— Nou... nou... dat is nog al zo iets, bracht hij er met moeite uit. Kunt u dat bewijzen?

— O, ja, heel goed, Anderson. Want, zie je, toen je de vlucht nam heb ik je gezicht gezien. Ik was de man die je, in gezelschap van mijn vriend, bijna betrapt heeft, en ik verwens het noodlot, dat mij enkele minuten te laat deed komen. Kun je het met je eigen geweten in overeenstemming brengen, Anderson, dat je die twee mannen, of althans een van hen blootstelt aan de kans onschuldig te worden veroordeeld, misschien wel tot de galg?

Anderson, die bij zijn aanval van woede was opgestaan, leek een ogenblik te wankelen als een eik, voor de val, toen liet hij zich zwaar op een stoel neervallen en op zijn breed gelaat kwam een smartelijke, wanhopige uitdrukking.

Toen boog hij het hoofd en zei op zachte toon, zijn beide vuisten gebald voor zich uit op de tafel gestrekt:

— Ik rekende er op, dat de politie hen niet langer dan een paar dagen zou kunnen vasthouden, ik rekende er op dat zij hun alibi zouden kunnen bewijzen.

— Dat kunnen zij niet Anderson, zei Raffles zacht. En wat zij zeggen, dat gelooft de politie niet. White heeft Buxton bedreigd, en dat heeft Hugh Brewer ook gedaan. Hun woorden zijn gehoord. Begrijp je wat dat alles zeggen wil?

Anderson had snel het hoofd opgeheven:

— Wie ben je? Zeg me dat eerst. Ik moet weten met wie ik te doen heb. Ben je van de politie?

— Ik ben John Raffles, antwoordde zijn bezoeker eenvoudig. Zeg me de waarheid, Anderson, dat is werkelijk het beste wat je kunt doen. Waarom ver-

moordde je Buxton? Toch niet om zijn geld?

Op het horen van die naam liep een lange siddering door het grote lichaam van de man, en hij scheen aan een hevige tweestrijd ten prood. Met moeite bracht hij er uit:

— Neen, om het geld was het niet. Dat zweer ik.

— Wilde je dan de papieren hebben, waardoor je in zijn macht bent geraakt?

— Dat ook, maar niet in de eerste plaats. Ik heb ze overigens niet gevonden, die vervloekte brieven.

— Ik heb ze, Anderson. Ik heb ze hem ontnomen, eerder al. Neen, schrik niet, ik ben niet de man om er misbruik van te maken. Ken je mij?

— Ik ken de naam en ik weet wat die voor sommigen betekent.

— Vertrouw mij dan, en zeg mij, waarom je hem doodde, als het niet was om het geld of om de papieren. Je hebt andere brieven weggenomen, die een afschuwelijk licht werpen op je slachtoffers, al ze bekend werden gemaakt.

— En ik zal ze bekend maken. Ik zal die vervloekte schurk aan de schandpaal nagelen, hijgde Anderson weer woedend opspringend. Ik heb geen berouw, ik kan onmogelijk berouw hebben. Wat hij is en gedaan heeft, dat zal ik van de daken uitschreeuwen, al moet ik er voor hangen.

— Misschien doe je dat wel niet, Anderson, hernam Raffles op zachte toon. En nu voor de laatste maal, zeg me de reden die je tot deze daad dreef.

Anderson werd doodsbleek.

Weer onderging zijn gelaat een merkbare verandering, en terwijl het zich krampachtig vertrok, wankelde hij op zijn benen.

Plotseling viel hij neer, op zijn stoel bonzend met het hoofd op de tafel en barstte in een hartverscheurend snikken los. Het was een ellendig gezicht, die grote, ruwe man, daar te zien, terwijl zijn zwaar lichaam schokte en kreten als van een gewond dier uit zijn machtige borst oprezen.

Eensklaps werd het stil. Hij richtte zich op, keek Raffles een ogenblik ver-

wilderd aan, en begon toen met een stotende, telkens haperende stem te vertellen:

— Luister, mijnheer, gij zult het weten. Men noemt u een misdadiger, maar ik weet beter. In de wijken, waar ik vroeger thuis hoorde, zou men de grond kunnen kussen waarover gij gaat. Luister. Ik zal u niet lang ophouden. Ik ben weduwnaar, al sedert twaalf jaren. Ik heb maar één kind, mijn dochter Kate. Zij is mijn oogappel, mijn alles. Vroeger was ik maar een gewoon werkmans, maar ik heb het bloed uit mijn nagels gewerkt, om haar een goede opvoeding te geven, boven haar stand, zoals algemeen gezegd werd, maar dat wilde ik juist. Ik wilde, dat zij een dame zou worden, en later een goed huwelijk zou kunnen doen. Zij was begaafd en had een hart van goud.

Hij moest even ophouden om adem te scheppen, en ging toen als in een droomtoestand voort:

— Ik heb het tot aannemer gebracht, en om harentwille, om Kate alleen ben ik gaan knoeien, ben ik de hand gaan lichten met het materiaal wat ik leverde, en vroeger ben ik toch altijd eerlijk geweest. Ja, mijnheer, misschien was het niet verstandig uit liefde voor mijn kind, zulke domme dingen te doen, maar ik redeneerde niet. Nu, die Buxton heeft brieven te pakken gekregen, die op die zaken betrekking hebben, en zo moest ik wel doen wat hij zei. Maar dat was nog niet zo erg, en voor het geld had ik misschien nog wel erger dingen gedaan, maar het ongeluk wilde, dat hij met Kate in kennis kwam. De vervloekte ellendeling. Ik had onmiddellijk moeten begrijpen wat zijn plannen waren. Het is mij onmogelijk, mijnheer, dat alles in bijzonderheden te vertellen. Om kort te gaan, gisteravond ging Kate vroeg uit. Helemaal alleen, en toen zij terugkeerde...

De ongelukkige kon niet verder gaan, maar barstte opnieuw in snikken uit. Tot dat Raffles hem de hand op de schouder legde en zacht zei:

— Iets zo afschuwelijks had ik werkelijk niet kunnen denken.

— Hij had haar opgewacht, aldus ging

Anderson voort, liep eerst wat met haar om en het onschuldige meisje voelde zich geveleid, lette niet op waar zij was, en toen heeft hij haar met geweld zijn woning binnengevoerd. Hij had zijn dochter met opzet vroeg naar Londen laten vertrekken de schurk. Mijn arme Kate was half krankzinnig toen zij terugkwam en ik zelf, ik was het helemaal. Ik zag bloed voor mijn ogen, en omdat ik wel begreep, dat hij mij zou uiltachen, als ik van hem eiste mijn kind te trouwen, besloot ik met hem te vechten. Het is de waarheid, mijnheer, dat wilde ik. Ik wilde hem nog een kans geven. Ik heb hem niet verraderlijk neengestoken, dat zweer ik.

Hij wachtte opnieuw even, en ging toen op zijn vroegere doffe toon voort:

— Ik vond een ladder in zijn tuin, laat in de nacht, toen het stil was en ik had niet veel moeite om binnen te komen. Ik had niets anders bij mij, dan mijn zakmes. Ik kwam eerst in zijn werkkamer en zocht daar rond, maar hij moet wat gehoord hebben, want ineens ging de deur van zijn slaapkamer open en stond hij op de drempel, met een soort bijl in zijn hand. Hij moet zijn doodvonnis in mijn ogen hebben gelezen, want hij begon te beven als een riet. Ik heb hem maar een paar woorden gezegd, en toen sprong hij op mij toe, en sloeg naar mij. Zijn wapen raakte mij even aan de arm en bleef toen steken in het blad van zijn schrijftafel; voor hij het helemaal los had stak ik hem het mes in de borst, en nog eens, juist toen hij weer wilde toeslaan. Toen heb ik nog vlug bij elkaar gegrist wat ik vond, en het overige weet gij.

En nu gij alles weet kunt gij mij gerust aangeven, mijn leven is toch naar de bliksem. Laten ze mij maar ophangen. Geen rechter zal willen geloven, dat hij het verdiende, en dat hij mij even goed had kunnen doden.

— Neen, Anderson ik zal je niet aangeven, zei Raffles ernstig. Ik beoordeel je daad niet, en laat, dat over aan een hogere macht. Ik geloof je, dat de kansen gelijk waren, en dat je hem niet verraderlijk hebt vermoord. Je bent al voldoende gestraft, en door mijn toe-

doen zal geen aardse rechter je vonnissen. Maar je hebt een harde plicht te vervullen, en dat is, die twee mannen, die daar in jouw plaats achter de tralies zuchten, in vrijheid te doen stellen. Heb je geld?

— Zo goed als niets meer. Gij begrijpt wel, dat ik nergens om betaling kan aankloppen, nu hij dood is, en ik durf ook niet hier te blijven.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en zei:

— Hier is vijf honderd pond sterling. Dat is ruimschoots voldoende voor je om in je eerste behoeften te voorzien en je reis te betalen naar Zuid Amerika. Neem je kind mee, en doe je uiterste best het verleden te vergeten. Je gaat nu een zware tijd tegemoet, maar bedenk dat zij rechten op je heeft, en dat je haar moet steunen. Maak je zo gauw mogelijk uit de voeten, en zodra je daarginds in veiligheid bent, schrijf dan aan de politieautoriteiten in Chipping en leg een volledige bekentenis af. Maar voor je gaat, Anderson, en in ruil voorwat ik nu voor je doe, moet ik de brieven en alle papieren hebben, waaruit blijkt, wie en wat die Buxton eigenlijk geweest is bij zijn leven. Zijn dochter mag niet lijden voor wat haar vader misdeed.

Slechts heel kort aarzelde Anderson, die met een telkens wisselende gelaatsuitdrukking had toegelisterd. Toen zei hij, terwijl zijn bevende handen naar die van Raffles grepen:

— U hebt gelijk. In het eerst was ik vastbesloten, dat meisje tenminste in de ziel te laten lijden, als straf voor wat mijn arm kind aan het lichaam heeft geleden, maar het is waar, zij kan er niets aan doen, en men zegt dat zij een goed hart heeft.

Hij was onder het spreken naar een wandkastje toegegaan, nam daaruit een ijzeren geldkistje, ontsloot het en stelde Raffles een aantal papieren ter hand. Deze keek ze vluchtig door, vroeg een kaars, en verbrandde toen de papieren een voor een tot er niets meer van over was dan een hoopje as.

Hij nam de bankbiljetten op en stak

Anderson het bedrag toe, met de woorden:

— Hier is het geld, verlies geen tijd, maar vlucht zo spoedig mogelijk. Neem je dochter en je zuster mede, je bent nog jong genoeg om je daarginds een toekomst te kunnen veroveren en ik zal je niet vergeten, al ware het slechts ter wille van je arm kind. De menselijke wetten zeggen, dat niemand zijn eigen rechter mag zijn, maar Buxton had zich kunnen verdedigen en hij had een zware misdaad begaan. Laat geen tijd verloren gaan en als je mijn hulp onmogelijk kunt ontberen, hier is een adres, waarheen je brieven en telegrammen kunt zenden.

— Gij hebt meer voor mij gedaan, zei Anderson, dan ik verdiend heb, en ik dank u uit de grond van mijn hart. Zodra ik daarginds ben, zal ik schrijven, dat zweer ik.

— Doe dat, Anderson. Het is mogelijk, dat men die twee reeds eerder moet vrij laten wegens gebrek aan bewijs, en dat zou des te beter zijn, maar daarop mag men niet rekenen. Vaarwel, en vertrek onmiddellijk want wie weet komt de politie zelf wel op enig spoor nu je zo plotseling van het werk bent weggebleven.

De beide mannen wisselden nog een krachtige handdruk, en twee uren later was hij met zijn zuster en zijn dochter op weg naar Southampton, van welke stad nog diezelfde avond een schip naar Zuid Amerika zou vertrekken.

* * *

Na deze gebeurtenissen waren ongeveer zes dagen verlopen, en men had Brewer op vrije voeten moeten stellen.

Verschillende getuigen hadden verklaard, dat die onverschillige luidruchtige Ier onmogelijk de misdaad kon hebben gepleegd, en het was zelfs met iets van opluchting dat de commissaris van politie, de man liet gaan, die niet eens antwoord verkoos te geven op de vragen die men hem stelde, alleen maar ontkende, en met zoveel smaak op de gevangenskost aanviel, alsof hij de hele zaak als een goede grap beschouwde.

Maar met White stond het er lelijker voor.

Hij was steeds blijven ontkennen en ook steeds blijven volhouden, dat hij in de nacht van de moord had rondgezworven.

Wat hij echter niet ontkende, en dat zou ook onmogelijk geweest zijn, dat waren zijn uitlatingen jegens Buxton. Dan was er nog een bezwarende omstandigheid die tegen de verdachte pleitte. Men had in het eenvoudig optrekje, waar hij te Chipping gewoond had, een groot, en splinternieuw knipmes gevonden dat hij slechts enkele dagen voor de moord bleek te hebben gekocht.

Weliswaar vertoonde het geen enkel spoor van bloed, maar dat bewees op zichzelf weinig, want er waren wel acht uren verlopen, tussen het plegen van de misdaad en de arrestatie.

De dader had dus tijd in overvloed gehad het moordwapen te reinigen.

Voeg daarbij de overeenkomst tussen de voetafdrukken op de vensterbank, en die van de zolen der schoenen die White het laatst had aangehad, en men zal begrijpen, dat de zaken er voor de jongeman zeer duister uitzagen.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat dit alles in geuren en kleuren beschreven werd in de Engelse bladen, die op het punt van sensatie zich een zekere wereldnaam hebben gemaakt.

Buxton was begraven, nadat de gerechtelijke schouwing had plaats gehad.

Zijn dochter, Cecilie, in diepe rouw, was enige malen in het dorp geweest om, vergezeld door een rechtsgeleerde de zaken zo goed mogelijk te regelen, en het was de tiende dag na het vertrek van Anderson, toen bij de commissaris van politie van Chipping wel een weinig tot diens verbazing, vrij laat in de avond het bezoek werd aangekondigd van Miss Buxton, juist toen hij op het punt stond het bureau van politie te verlaten, waar White nog steeds in voorarrest zat, om juist de dag daarop naar de gevangenis te Londen te worden overgebracht.

De commissaris was in een vrij slecht humeur, daar hij, ondanks een verhoor dat een uur had geduurd, geen bekentenis had kunnen ontlokken aan de arrestant, die voor hem tevens de dader was.

Hij ontving het jonge meisje in zijn

bureau, liet haar dadelijk plaats nemen en begon:

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, Miss Buxton? Het spijt mij, maar de arrestant wil nog steeds niet...

— Ik kom juist over deze ellendige geschiedenis spreken, mijnheer, viel het meisje hem in de rede met een schichtige blik naar de schrijver, die aan een naburig tafeltje zat, gereed om op te tekenen wat noodzakelijk mocht blijken. Ik zou u echter graag alleen...

— Ja maar als u iets van belang heeft mede te delen, dan schrijft de wet voor, dat mijn klerk erbij is, hernam de commissaris glimlachend. Begin dus maar gerust, ik beloof u, dat van ons gesprek niets meer ruchtbaar zal worden dan volstrekt noodzakelijk is.

— Welnu dan, als het niet anders gaat... U acht Mijnheer White schuldig?

— Als mijn persoonlijke mening u belang inboezemt, ja Miss Buxton. Ik ben er van overtuigd, dat hij uw vader vermoord heeft.

— Dat geloof ik nooit, en ik kan ook bewijzen, dat het onmogelijk is, ging het jonge meisje voort. Eensklaps overdekte een vlammend rood haar zoëven nog dodelijk bleke wangen.

— U kunt het bewijzen? vroeg de Commissaris in de grootste verbazing.

— Ja. U grondvest uw beschuldiging immers in hoofdzaak op de onwil van de beschuldigde, te zeggen wat hij in de nacht van de moord deed?

— Dat kan ik niet ontkennen.

— Nu dan, hij was bij mij. Hij bracht mij die avond te Londen een bezoek, en, en hij is tot zeer laat gebleven. Ik, ik was alleen thuis...

De commissaris keek het jonge meisje een ogenblik scherp aan, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, en zei op hoffelijke toon:

— Dat zou de zaak natuurlijk een heel andere wending geven. Ik zal u moeten verzoeken Miss Buxton, even in dit zijvertrek te gaan, totdat ik u weer laat roepen.

— Gij gelooft mij toch wel? vroeg het meisje op angstige toon.

— Natuurlijk geloof ik u. Gij behoeft

u niet ongerust te maken, 't is maar een formaliteit. Bixon, breng Miss Buxton even naar de wachtkamer.

Hij keek het meisje, dat slechts aarzelend scheen te gaan, met een eigenaardig lachje om zijn lippen aan, en nauwelijks was de deur achter haar dicht of hij beval op zachte toon aan de agent die intussen was binnengekomen:

— Breng Richard White hier.

Er verliepen een paar minuten en toen werd White binnengevoerd door twee agenten aan de polsen geboeid.

Zijn gezicht stond somber en dadelijk vroeg hij toornig:

— Wat betekent dat? Waarom valt ge mij opnieuw lastig? Zal er aan deze stomiteit dan nooit een eind komen? Moet ik nogmaals herhalen, dat...

— Blijf kalm, Mijnheer White, zei de Commissaris koeltjes. Het is best mogelijk, dat de zaak zich nog ten goede voor u schikt. Ziet u, wij weten namelijk thans, waar gij de nacht van de moord hebt doorgebracht, althans gedeeltelijk en waarom gij geweigerd hebt ons dit mee te delen. Gij waart in het huis van Buxton te Londen, waar Miss Cecille zich alleen bevond.

— Dat is een gemene, doortrapte leugen, riep White met vlammende ogen. Wie heeft u zo iets infaams op de mouw kunnen spelden?

— Miss Buxton in persoon, mijnheer White. Ja, daar hoort gij van op? Het is zeker niet waar?

— Heeft zij, heeft Cissy, heeft Miss Buxton dat gezegd? riep White uit, terwijl alle somberheid eensklaps wegtrok van zijn gelaat.

— Ja, zeg ik nogmaals, hernam de commissaris ongeduldig. En nu de waarheid, en ik zou u beiden aanraden, de politie niet langer op een dwaalspoor te houden. Hebt gij haar een bezoek gebracht in die nacht, ja of neen?

— Dat heeft hij, riep luid de heldere stem van Cecille Buxton, die de tussendeur had opengeworpen. Om Godswil, Richard, zeg de waarheid. Ontken het niet langer dat je te Londen bij me bent geweest. Herinner je maar, hoe ik om twee uur in de nacht tot je zel...

Op dat ogenblik ging de gangdeur

open en bracht een politie-agent een telegram binnen, dat hij de commissaris overhandigde.

Deze scheen het eerst terzijde te willen leggen, bedacht zich, brak het gele couvert open, las de inhoud met een steeds toenemende verbazing, liet een zacht gefluit horen, keek van de jongeman naar het meisje, en zei toen sarcastisch:

— Ik waardeer zeer uwe bedoelingen, Miss Buxton, al hebt ge dan ook een loopje willen nemen met de Justitie, maar ik zou u thans ernstig willen aanraden, deze strijd in edelmoedigheid en offervaardigheid te staken. Weet u van wie dit telegram is? Ik zal u

niet langer in het onzekere laten; het komt uit Buenos Aires, Zuid Amerika en de man die het afzond, is de dader van de moord. Anderson bekent hierin de moord te hebben gepleegd. Doe Mijnheer White de boelen af, Bixon. Gij zijt nu vrij om te gaan waarheen gij wilt, maar natuurlijk moet ik u verzoeken u ter beschikking van de justitie te houden. Om de waarheid te zeggen, had ik die Anderson al lang verdacht. De zonderlinge gedragingen van die vent, de wijze waarop hij plotseling verdween. Hela, waar gaan die twee nu zo ineens naar toe? Het is vreemd, maar verliefde jongelui, schijnen het woord beleefdheid niet in hun woordenboek te hebben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Nachtelijk Londen

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint ! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266